

Predmet IT-98-32-A, Tužilac protiv Mitra Vasiljevića

Transkripcija i redaktura transkripta: Fond za humanitarno pravo, 15.decembar 2005.

Četvrtak, 15. novembar 2001.

Svedok Vasilije Vojinović

Svedok Dragan Simić

Svedokinja Milojka Vasiljević

Otvorena sednica

Optuženi je pristupio Sudu

Početak u 9.33 h

Molim ustanite. Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju zaseda. Izvolite, sedite.

SUDIJA HANT: Molim vas, prozovite Predmet.

sekretar: Dobro jutro, časni Sude. *Predmet IT-98-32-T, Tužilac protiv Mitra Vasiljevića.*

SUDIJA HANT: Izvolite, gospodine Tanasković.

GLAVNO ISPITIVANJE: ADVOKAT TANASKOVIĆ

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Gospodine Vojinoviću, dobro jutro.

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Dobro jutro.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Da nastavimo gde smo juče stali, a to je da ste pričali da ste imali naoružanje i da ste odlazili svojoj kući. Dalje bi moje pitanje bilo: da li je Mitar Vasiljević imao naoružanje i, ako se možete setiti, kakvo?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ja ništa ne znam da li je Mitar im'o naoružanje. U kuhinji jesam bio ja i on, dok je sa mnom radio bio. Ja nisam video...u kuhinji se naoružanje ne unosi, nisam ni ja moje oružje unosio bio. Bio je neki špajz, ja sam ostavljao automat, ključ je stajao u kuhinji, kad mi treba, kad pođem kući, ja sam ga nosio.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Juče ste rekli da ste vi zaduženi dobili to naoružanje.

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Jesam.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Da li smatrate da su i ostali dobijali tako zaduženje, odnosno, zadužili se i imali takvo oružje?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ja ne znam o tome ništa, samo sam ja tražio, pošto putujem sedam kilometara, idem izveče kasno kroza šumu, po noći, i polazim iz kuće izjutra rano, i tako, ovaj. Bilo me je stra', ne smem, situacija je bila napeta. Srećom, ništa mi se nije desilo, nikad. Samo sam tako nosio, jedno vrijeme.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Sad, ako nam možete reći, kakvu ste vi, a i kakvu je Mitar Vasiljević imao uniformu? I da li ste je imali, odnosno, da li ste Mitar i vi imali neku uniformu?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ja se na mogu setiti jer mi nije to bio posao, ni da gledam ni da zapamtim. Ja sam čovek od 65 godina, ne mogu ja to da zapamtim kakvu je uniformu nosio. Ja se ne sećam, nikako. Ovo istinu govorim.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: A kakvu ste vi imali uniformu?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ja sam, s prva, kad smo tek počeli raditi, imao bluzu u kojoj sam radio u Beogradu, belu, kod kuće. Mislim, onako polovnu. I u mom odelu, jedno vreme. Posle smo dobili ono šareno odelo.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Kad kažete, "Posle smo dobili", na koga to mislite?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Na mene.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Ispričali ste da ste povremeno odlazili svojoj kući.

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Da li je to činio i Vasiljević Mitar?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Vasiljević je Mitar radio kod nas, to dok je radio, on je radio i išao je on, izveče...nije imao prevoza. Samo se javi, kaže: "Ja moram ići na put da stopira", da ide kući deci, tako to...eto ti.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Znači li to da nije bilo organizovanog prevoza?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Nije.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Možete li nam reći, ako se sećate, koliko je Vasiljević ostao u Prelovu, u toj kuhinji?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Koliko se sećam da je ostao najviše, može biti, 15 dana, dok smo sredili kuhinju, šporeta umestili. On je tu organizovao najviše i nabavljao i ove šporeta i šta treba, i to popravljali, počistili gde je trebalo da se počisti. Koliko je to bilo i polupano po hodnicima, i tako to. Eto ti to.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Ječe ste rekli da ste speremali hranu za liniju, to je, znači, na položajima.

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Da, položaj, da.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Recite, ako se možete setiti, kako ste tu hranu nosili na liniju? Ručak, večeru i tako dalje.

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Slali smo u kazanima po 25 kila, litara, ono što uzimaju kuvanje, a u večeri smo slali, ovako, suhu hranu, konzerve, paštete, šta ja znam, maslance i tako to smo slali. A izjutra čaj i još to, te sitince, tako da do ručka mogu da izdrže.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Osim te suve hrane, jeste li za večeru spremali i neko kuvanu hranu?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ako je neko tražio, da je voleo kuvanje, a bilo ga ostalo, pošaljemo ga gde ko odluči. S tim, slali smo hranu ovako malo dalje što ovi su od puta, jer to je pustinja, šuma, od puta smo slali ovo što je lakše nositi tamo dalje, suhomesnatu robu, mleko u prahu, tamo su oni malo pravili sebi i tako.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Da bude pitanje jasnije, da li je za večeru nekada vučena hrana, na liniju, uveče.

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ja ne znam. Ja se ne sećam. Možda smo nekada odvukli, ali ja...nije mi to, i zaboravim. Ja sam čovjek 65 godina, ja ne mogu sve pamtit. Da sam znao sve šta će biti, pamtio bi čovek.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Kad smo malopre pričali o uniformama, jeste li imali neke oznake na uniformama?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ja vam mogu reći, Mitar nam je...on je nosio neku oznaku, koliko je široka i dugačka, ja ne znam. Samo nam je dao oznake, koji rade u kuhinji, naredili su mu iz Teritorijalne odbrane...ne mogu da se izrazim...ko te crvene krpice, ko radi u kuhinji samo da on sme ući u kuhinju da radi, a ko nema to nije smeo da ulazi u kuhinju. Radi higijene.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Ko je imao te, što vi kažete, te krpice?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Pa, umao sam ja, prvo, i još ovi koji su pomagali, ja im ne znam ni imena jer ja omladine ne poznajem, pošto sam ja proveo dosta u Beogradu, 24 godine. Starog naroda malo znam i poznajem, a omladine ne znam, ove vojske koja je dolazila, koji su nam, ovako, pripomagali u kuhinji. Koji su to, jer ne mogu da upamtim, zaboravim.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Možete li nam opisati kako izgledaju te krpice i gde ste ih držali na uniformi?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ja...meni je data, ja sam je nosio na ramenu. Svezana mi je za one...ovde, i tako sam ja... A ovi koji su ušli po liniji, šta ja znam...Malo sam prividio da menjaju danas zelene, sutra crvene, zbog čega i kako, ja se to nisam ni raspitivao. Samo tako, mi smo, koji smo tu pripomagali, nosio ih, kad ne radi u više u kuhinji, kad se odstranio, on je tada vratio tu krpicu.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Malopre ste rekli da je gospodin Vasiljević imao nešto, ne mogu da se izrazim, kako ste to rekli, nešto šire na...

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Pa, sećam se da je on nosio još jedan, kao sanitetski, kao bolničar on bio, on je imao to crveno. S tim, Mitar, oni su njega poslali da nam to pomogne, da nam to uradi. Pomogao nam je dobro, i kad smo to sredili, kuhinju uspostavili, počeli da gotovimo i to, kasnije je Mitar otišao.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Gospodine Vojinoviću, to što je Mitar imao...Dajte, objasnite, je li to krpa, kako vi kažete, je li to traka, je li to nešto treće, nešto četvrto?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Pa, vidite ovako, možda tri prsta mu je bilo oko ruke, toliko se sećam, a drukčije ne znam, nikako.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Sad bih vas nešto pitao, da se vratimo na jučerašnju, vašu, izjavu. U stvari, dok smo još ovde, možete li reći, šta je posle...vi ste sada rekli da je Mitar otišao, gde je to otišao?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ništa ja ne znam, ja samo znam za njega dok smo bili u Prelovu zajedno. On je dolazio, tu je treku nosio, to je taj znak što sme da ulazi u kuhinju, pa je i ostale označio. Ja dalje ne znam o Mitru ništa više, kad je otišao iz Prelova.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: A jeste li posle čuli šta je sa njim?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Pa, možda kroz neko vreme, kroz priču naroda, čuli smo da je nastradao, da je slomio nogu. A ja ga nisam viđao ni kada je slomio nogu, nisam ja išao u grad, ja sam bio privezan kuhinji, nisam mogao jer sam ja odgovarao u kuhinji za hranu, da ne zakasni na teren, i tako.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Juče ste rekli da su tu postojala dva kombija, neka. Sad bih vas pitao, u koje vreme vi pamtite da su postojala dva kombija, u odnosu na Prelovo i u odnosu na Blace?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Kad je Mitar otišao, onda su nam dali kombi, k'o kamiončić, ne mogu da se orjentišem, što smo njim prevozili hranu pošto su to daljin i tako. Kombi je bio iz šumarstva, taj što nam je došao, ja nisam ni gledao tamo, meni su pomoćnici iznosili kazan i tamo slagali, ja sam ostajao ovamo, pripremao za one koji se hrane tu, oko nas. A kazane kad iznesem tamo...ne mogu da se setim tog kombija, da li kao kobi ili kamiončić, malo ono što je moglo stati kazani pozati i tako.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Ako sam vas dobro razumeo, taj kombi koji vi nazivate čas kombi, čas kamiončić, je došao posle odlaska gospodina Vsiljevića?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Jeste.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Sada vas pitam, jeste li vi čuli ili videli neku vojsku koja nije pripadala regularnim jedinicama, a koju nazivamo paravojska i tako dalje?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ništa ja o tome ne znam, niti sam ja sa tim imao veze. Moj je posao bio da radim u kuhinji, da se brinem da mi to stigne na

vreme jer mi nismo tu imali električne šporete, nego na drva, drva su sirova. Nije to kuhinja organizovana, samo što sam ja, tako, vojni kuvar, i stariji kuvar, snalazio se i žurio sam, svakakva sam drva tražio i suvovine, sve da to stignem. Opšte ja nisam izlazio iz kuhinje, niti ja znam kud je ko 'odao, ni šta je ko radio, ni dokle je ko bio, ni vojsku...niti me je to interesovalo.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Vi ste čuli da je gospodin Vasiljević uhapšen.

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Jesmo.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: : Kako ste to vi doživeli, odnosno, kako je to doživeo taj narod u tom vašem kraju?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Mogu da vam kažem da nam je bilo svima i začudo i žao nam je bilo. Žao nam je, mi smo se začudili i dan-danas se čudimo.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: A zašto se čudite?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Pa, znamo mi Mitra, on je tu prolazio po kraju, i u školu, i znam mu i roditelje. Nisam nikad o njemu čuo ništa loše, ni u mladosti, po igrankama kad dođem kući, ovako, da se nešto...sve solidno. Ja ne znam, što znam to pričam...što ne znam to neću ni da pričam.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Kažete da znate i gospodina Vasiljevića i njegovog oca, i njegovo selo. Možete li reći svoje mišljenje, o kakvoj porodici se radi?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Mitar je iz dobre porodice, i njegovo svo selo, tu kada se zadesim ja, kada dođem iz Beograda, oni slave Đurđevdan, odemo i onako...Ako odemo nešto poslom, to su gostoprимljivi, fini ljudi, nikad nismo imali sa njima nevaljalih odnosa. Fini su bili. I njegov otac, fin je radnik, domaćin, pošten čovek, radi i danas dan, trči, radi. Tako, eto ti.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Znači radi toga vas je, verovatno, ta vest začudila i iznenadila, jel' tako?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Pa, jeste, pošto mi i znamo da Mitar kod nas nikad u svojoj mladosti nije probleme pravio. To smem da kažem u svako doba. Kad smo čuli, nas je to iznenadilo.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Ja bih vam postavio, možda, još samo jedno pitanje koje sam vam, verovatno, postavio, u tom kontekstu, kad smo pričali. Pomenuli ste, juče, u izjavi, Šušnjar Radomira.

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Jesam.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Da li je taj Šušnjar Radomir vozio taj, kako vi nazivate, kombi ili kamiončić, i je li Šušnjar bio sa vama od početka, ili je to bilo neko drugo vreme?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Nije od početka, bio je kasnije, pošto je Mitar otišao. On je kod nas tu i došao, a gde je bio kasnije, ja ne znam...samo, kad je

Mitar otišao, jer nam je on tu, Mitar, upravljao i pomagao, i za robu i za kazane, i šporeta, i sve nam je to smestio, i našao neke te su te hodnike sredili i očistili, da tu bude čisto...i te znake stavio, da niko ne sme ulaziti, da je to strogo zabranjeno...I kad je on otišao, onda nam je taj Šušnjar došao. Njemu je ime Radomir, a nadimak Lalce. Ja ga nikada nisam zvao Lalcem, nego Radomirom. Ja sam stariji čovek, a možda njegove kolege...tako, nadimak mu Lalce, a ja ga zovem Radomir.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Kada ste spomenuli to Šušnjara, Radomira, jeste li i njega poznavali od ranije ili ne?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Jesam.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: I recite, samo ukratko, kakav je to čovek?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Nije loš čovek, pošten čovek. Ne znam u kojoj državi radio, radi i danas, došao je bio tu, kući. I tako, fin je domaćin, sredio se, u kući ima svoju decu i ženu. To je omali čovečak, nije to nekakva sila, i radi...Od siromašne je porodice bio, sad je među ljudima, među domaćinima. Toliko znam o njemu.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Znači, prema vašem mišljenju, radi se o poštenom čoveku?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Jes', brate.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Ništa dalje ne znate o njemu?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ništa ne znam više.

ADVOKAT TANASKOVIĆ: Dobro. Hvala, ja nemam više pitanja.

SUDIJA HANT: Unakrsno ispitivanje, gospodine Grum (Groom).

TUŽILAC GRUM: Hvala vam, časni Sude.

UNAKRSNO ISPITIVANJE: TUŽILAC GRUM

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dobro jutro, gospodine Vojinović. Zovem se Dermot Grum (Dermot Groome), predstavljam Tužilaštvo, želim da vam postavim nekoliko pitanja u vezi sa vašim iskazom.

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Dobro jutro.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da nam kažete koliko dugo ste, ukupno, radili u Prelovu?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ja, Boga mi, ne znam tačno da li smo...

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Rekl ste da...

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Četiri meseca, pet...Ništa ja to ne znam, niti sam pamtio, niti se mogu setiti.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Rekli ste nam da je Mitar Vasiljević već radio u Prelovu, kada ste vi tamo stigli?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: On je došao i ...spremali, ja sam ih našao kako čiste to i spremaju, i peru stakla...i čiste gde će se postaviti šporeta, i dovukli su šporeta. Tu smo mi pripomogli, da se to što brže...pošto je vojska na linijama, mi kažemo tako, da se sprema da ljudi jedu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li znate koliko dana pre vašeg dolaska, je Mitar Vasiljević već radio u Prelovu?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Pa, ja ne znam...množda jedno tri-četiri dana, tako...bio i pre. Ja ga nisam pitao, kad smo došli, kada je došao i kad ste počeli ovo da...organizuje se kuhinja. U jednoj učionici, tako, tu smo to čistili, postavili dok to tako...Eto ti, to...

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A osoblje koje je tamo radilo...Da li su smatrali da ste i vi pripadnik Teritorijalne odbrane, ili jednostavno da ste civil koji pomaže u pripremi obroka?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Nisam vas dobro razumeo, molim vas...

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Kada ste radili u Prelovu, da li su oni tamo smatrali da ste vi član Teritorijalne odbrane, ili samo da ste civil, obična osoba koja pomaže u pripremi obroka?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Pa, ja sam...kako da vam kažem, ovako, radio sam u Beogradu, pa sam došao, majci davali pola godine kada je to...tražili se kuvari, mene su mobilisani u kuhinju pošto nisam bio odjavljen iz Višegrada u Beograd, iz vojnog odseka. A, inače sam u vojsci bio kuvar, ja. Onda, kako su oni mene vodili...ja sam tu i tako morao da ostanem, pošto nisam bio odjavljen, nisam se mogao braniti da ostanem, da idem na posao, nego sam ostao...a kako su oni mene vodili, ja ne znam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste od Teritorijalne odbrane dobili zvaničnu naredbu za mobilizaciju?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Neki su vojnici naišli, kaže: "Vojinoviću, javili su ti da se javiš upravo u kuhinju, i da tamo vodiš smenu kuvara. Nemaju oni kuvara i sad ne mogu da nađu." Ja kao stari kuvar, imam praksu što radim tamo u Beogradu, u ugostiteljstvu. I, tako su me ostavili.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da nam kažete, otprilike, u koje doba dana ste svakog dana završavali pripremu ručka?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Oko 11.00 završimo ručak što na liniju ide. Dok stigne tamo, na mesto, taman oko jedan sat, pa možda i kasnije. Zavisi od vozila. Jadni su putevi, tako, ne može da se žuri. To je makadam, ona kaldrma, kamenje i to.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Rekli ste nam o kombijima koji su upotrebljavani u te svrhe. Da li ste ikada primetili crveni kombi kojem je nedostajao auspuh, te je zato pravio mnogo buke? Da li ste, dok ste bili u Prelovu, ikada videli takav kombi?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Taj što smo se mi služili?

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Pa...da li je kombi koji ste vi koristili bio crvene boje, i da li mu je nedostajao auspuh?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Čini mi se da je bio crvene boje. Boga mi, da vam kažem tačno, ja i zaboravim, ne mogu da se setim kako je to...Jer nije me interesovalo da upamtim to. Malo je i podavno bilo, i tako...Ne mogu sve...ja hoću da kažem šta jeste. Ne mogu da kažem da znam tačno kada ne znam tačno. Ja vam sve ovo istinu pričam, što znam. Sve ću vam kazati istinu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Mi danas od vas tražimo samo da se priselite, koliko najbolje možete, da li je, prema onome što se danas najbolje sećate, jedan od tih kombija bio mali, i crvene boje?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Pa, manji je bio, manji od kombija. Iz šumarstva što je bio kombi, što je vozio radnike na posao, iz šumarstva.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Prema vašem sećanju, taj kombi je bio crvene boje, zar ne?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Misim da jeste.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li se danas sećate da li je on bio veoma bučan tokom vožnje, kao da nije imao auspuh? Da li se toga sećate?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ne znam, Boga mi, to je na cesti bilo. Mi smo dole, dole nam je ta škola, pa je bilo blato, nije nam prilazio...A nikako ne mogu da se setim tačno. O tome vam ne mogu, tačno, kazati kakve je boje bio. Ne mogu da se osiguram..ne mogu da se setim.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Rekli ste nam da su putevi kojima je išao taj kombi bili u veoma lošem stanju. Da li je to tačno?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Jeste tačno. I dan-danas je tako...propao put, makadam, ne opravlja se...pustinja.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je to ona vrsta puta po kojem, posebno kada je vozilo natovareno, vozilo zadnjim delom, često, grebe površinu puta? Da li je put bio toliko loš?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Pa, kako koj evozilo. Ako su ona strana vozila, koji dolaze, oni imaju dole niske točkove, može biti, ako je preopterećeno, da dole drpa po onome kamenju. Da grebe dole.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Potaviću vam pitanje u vezi sa trakom koju je Mitar Vasiljević nosio. Sećate li se da li je na traci bilo ikakvih oznaka?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: E, Boga mi se ne sećam. Ne sećam se. Nekako smo i mi bili potrešeni, i u toj brzini...sve vam govorim istinu, u toj

brzini...pa, nije me to ni interesovalo. Samo te tako znako, tako...a da ja gledam šta je meni...Meni je bilo važno da ja vodim račun, i da deliš šta ću i kada ću, šta ću za večeru, šta ću za ručak. Ipak to nije bilo sređeno, nego moram iz svoje glave smisliti. Sve je to išlo...da ja izmišljam šta ću da spremam za te obroke, i tako. Ne mogu...nisam to zagledao. Nije mi napamet...samo znam da je nosio on, tako da je i nama koji smo tu prilazili, davao...i on je u kuhinju ulazio, da ne bi neko rekao: "Kako ti ulaziš u kuhinju, a nemaš oznake?" Zbog toga je on, možda, sebi postavio da...ili mu je Teritorijalna odbrana to postavila, da tako sa tim dokaže kako mora da bude.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Sada bih želeo da vas pitam o vremenu kada je kuhinja prebačena iz Prelova u selo Blace. Prvo pitanje koje ću da vam postavim glasi: možete li da nam objasnite gde se, u odnosu na selo Rujište, nalazi selo Blace? Koliko su udaljena ta dva sela?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Selo Blace...ja sam iz Blaca. Kuhinja je bila, u Blacama, van, pokrivena malo plehom. Posle smo se tu žalili, navalile su muhe, ne možemo...nema ni zamrzivača, ni sredstva...bojimo se da ćemo otrovati vojsku. Onda su nam dali zgradu jednu, jeste bila propala...taj rat i tako, alli su je opravili i mi smo posle preselili u Klašnik. Sredili tu, i vodu namestili, i tako, postavili i bojler da možemo da ofurimo kašike, da se ne zarazi vojska...ja sam to, ponajviše, organizovao da imamo vrelu vodu. Jer ne možemo na drva da ugrijemo i da skuvamo, i da to sve tamo...treba oprati krpe, salvete...Tako smo gore preselili, i to.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine Vojinović, možete li da nam objasnite koliko je udaljeno Rujište od Blaca, vašeg sela? Koliko su udaljena ta dva sela?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Pa, Rujište je, Boga mi, dalje od Klašnika. Taj Klašnik je bliže od Blaca, gde smo mi bili.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da nam kažete koliko je, otprilike, Rujište udaljeno od Blaca?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Blizu je, pet kilometara, jer je sve uzbrdo...o'zgo kada se ide iz Blaca, brda su, pa potoci, pa neki krševi, šuma i tako. Malo se teže ide.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da nam pomognete, i kažete nam tačno kada je kuhinja prebačena u Blace?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ništa se ne sećam koga je meseca. Ništa se ne sećam. Sad kako je bilo, ne sećam se. Ne sećam se. Ugrijalo je bilo, pa je, da oprostite, navalila muha, i ne možemo da...gde god ostaviš mesa i šta ima, i na suđe i na sve pokriveno plehom...Ja sam tražio, vojska da se ne bi zarazila, i ne moremo da se izborimo. I onda su nam dali to gore te smo se smestili.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li vam je poznat pravoslavni praznik Svete trojice?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Jeste.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li možete da na kažete da li je kuhinja prebačena u Blace pre ili posle Svete trojice?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ne znam, Boga mi, o datumima, o pamćenju, to o nikome ne znam ništa reći, jer sam malo i potrešen. Potrešen sam i nije mi srce baš u redu, i tako. Samo vam sve govorim istinu, ovo što zmam, ono je sve ovako bilo. Drugo ništa neću da kažem drukčije, nego, onako, što znam samo.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da vas upitam i ovo: na osnovu vašeg iskaza, čini se da, osim vaših kontakata sa gospodinom Vasiljevićem kada je on radio u Prelovu, vi sa njim niste bili u kontaktu kada je on bio van Prelova? Da li je to tačno?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Tačno je. Nisam ga ja video...samo sam posle, kroz mesec ili kasnije, samo sam čuo u prolazu, kažu: "Mitar Vasiljević je slomio nogu. U užičkoj je bolnici." Ne znam koliko je bio, ni kada je došao, nisam ga ja više viđao. Ništa ja o tome ne znam. Ja sam bio obavezan kod kuhinje, za ovo ostalo, nešto, ja ništa ne znam. Mene je samo interesovalo da ne zarazim vojsku, odgovarao sam. Vodilo se strogo...i što se tiče toga, prošao sam dobro, nije bilo problema za zarazu, za prljavštinu, za tako...

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, činjenica je da vi ne možete ništa da nam kažete o tome šta je Mitar Vasiljević, možda, učinio nakon što je otišao iz Prelova, zar ne?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ja vas nisam....dobro ukopčao dobro tu reč, to pitanje.

SUDIJA HANT: Mislim da je odgovor prilično jasan, zar ne?

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, hteo bih da svedok odgovori na to pitanje.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Vi ste sa gospodinom Vasiljevićem bili u kontaktu samo dok je on bio u Prelovu. Vi ništa ne možete da nam kažete o onome šta je gospodin Vasiljević radio kada je otišao iz Prelova, zar ne?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ništa, ništa, ništa ne znam. Ništa dalje je ne znam. On je otišao, nije dolazio. Ja sam samo u kuhinji radio, ni za šta drugo ne znam, ni gde je, kud je, kako je, šta je. Samo sam tako to radio, od početka do završetka.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste, kada ste bili u Blacu, saznali da je gospodin Lindo slomio nogu?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Lindo je slomio nogu pre rata, koliko ja se sećam, u preduzeću gde je radio. Tako nekako, koliko se sećam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste, u nekom trenutku, čuli za paljenje kuća u Mahali, u Višegradu, odnosno u Pionirskoj ulici, i da je tada stradao veliki broj ljudi iz Koritnika? Da li ste, u nekom trenutku, čuli za taj incident?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: To nisam, uopšte... To mi je novo da čujem sada, od vas. To nisam čuo. To nisam čuo.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodin Tanasković vam je postavio nekoliko pitanja o osobi koja se preziva Šušnjar. Ono što mene zanima je sledeće: kada ste gospodinu Tanaskoviću dali iskaz u avgustu 2000. godine, vi u njoj niste spomenuli gospodina Šušnjara, zar ne?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Nisam ga spomenuo, nisam se setio ni da ga spomenem, pošto smo...šta ja znam, znam da smo sa kombijem, ali nisam se setio. Nisam se setio. Ali, jeste bio, kada je Mitar otišao iz Prelova, onda su nam dali toga da nam pomaže, tako...

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, recite nam kada ste sa gospodinom Tanaskovićem prvi put razgovarali o gospodinu Šušnjaru?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ne sećam se da sam sa njim razgovarao ikako.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, vi i gospodin Tanasković...Pardon. Koliko puta ste, u okviru svoje pripreme za jučerašnje i današnje svedočenje, razgovarali sa gospodinom Tanaskovićem?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Nisam razgovarao nikako, do onog kada sam vam davao izjavu u Višegradu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Nakon što ste se setili toga o Šušnjaru, da li ste kontaktirali gospodina Tanaskovića, i rekli mu da ste se setili da je još jedna osoba koja se zvala Šušnjar radila u Prelovu?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ja ne znam. Vojnik? Vojnik Šušnjar ili taj Šušnjar vozač?

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Šušnjar o kojem ste nam danas govorili. Pokušavam da saznam kada ste prvi put sa advokatom Odbrane prvi put razgovarali o tom čoveku koji se zove Šušnjar?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ja se ne sećam da smo razgovarali o njemu nikako, do danas.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, do juče, kada vam je gospodin Tanasković postavio pitanje o Šušnjaru, vas niko pre toga nije pitao njemu? Da li je to tačno?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Tačno je to. Tačno.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li vam je poznato da vam se sudskim nalogom garantuje da nećete biti uhapšeni za vreme vašeg boravka u Hagu, i vašeg svedočenja i ovom predmetu? Da li vam je to poznato?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ja nisam to čuo, ni od koga, tu reč. Nisam to...nisam to čuo.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste ikada, od bilo koga tražili da vam se obezbedi takva garancija, pre nego što dođete u Hag da svedočite?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ne razumem, ta...kako se kaže...Ne razumem tu reč...Šta znači to?

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste ikada, ikome rekli: "Otići ću da svedočim, samo ako mi obećaju da me, dok sam tamo, neće uhapsiti." Da li ste bilo kome postavili takav zahtev?

SVEDOK VOJINOVIĆ – ODGOVOR: Ništa nama to niko nije rekao. Samo smo dobili taj izveštaj da idemo vamo tog i tog datuma. A za to nam niko ništa nije pričao. Nisam ja znao to.

TUŽILAC GRUM: Hvala vam, gospodine Vojinoviću. Nemam više pitanja za vas.

SUDIJA HANT: Da li imate neko dodatno pitanje, gospodine Tanaskoviću?

ADVOKAT TANASKOVIĆ: Ne.

SUDIJA HANT: Gospodine, hvala vam puno što ste došli da svedočite, i za iskaz koji ste dali. Sada možete da idete. Dok čekamo da se uvede sledeći svedok, preda mnom se nalazi stranica 2434 jučerašnjeg transkripta, kada jej od gospodina Linda traženo da pročita odlomak iz svog prvobitnog iskaza na BHS-u. Meni se tada činilo da on, zapravo, ne čita izjavu već da nam govori ono što je time nameravao da kaže. Sledeću rečenicu koja je bila bitna, i koju su sa interesovanjem mnogi čekali da čuju, je, prema engleskom prevodu, pročitao ovako: "Bio je neka vrsta sanitetskog inspektora zato što je nosio traku sa znakom. To je bila traka Crvenog krsta." To se, očigledno, razlikuje od zvaničnog prevoda na engleski njegovog iskaza na BHS-u, koji je dobila Optužba. Imajući u vidu da u mnogim prevodima postoje sporovi oko prevoda, zamolio sam prevodilačko osoblje da provere tu konkretnu izjavu na BHS-u. Oni su mi dostavili nekoliko primeraka revidiranog prevoda tog odlomka koji ću vam ja sada pročitati: " Vasiljević je radio sve kako bi kuhinja bila čista, vodio je računa o hrani i tako dalje, i bio je neka vrsta sanitarnog inspektora, pošto je nosio traku na kojoj je bila neka lekarska oznaka ili oznaka crvenog krsta." Dostaviću vam ovaj prevod, budući da je to veoma bitno za tumačenje svedokog iskaza o tome šta je video da je Optuženi nosio. Prepuštam zainteresovanim stranama u ovom predmetu da sa tim prevodom urade šta god smatraju da je potrebno.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, mogu li da znam kako se, u prošlosti, postupalo u slučajevima kada je postojalo nekoliko različitih prevoda, da li Sud onda odlučuje...

SUDIJA HANT: Na kraju mi donosimo odluku o tome, jer oni moraju da nam se dostave kao zvanični dokazni predmeti. Ovo je revidirani delimični prevod koji su uradili zvanični prevodioci. Moram da kažem da, veoma često, imamo velike probleme ne samo sa BHS jezicima, već ponekad i sa francuskim i engleskim jezikom. Ponekada se značenje reči može slobodnije interpretirati, na različite načine. Međutim, mislim da je prilično jasno da svedok nije tačno čitao svoj iskaz, jer se

prevod koji smo dobili u potpunosti razlikuje od toga, možda ne u suštinskom značenju, ali se, u svakom slučaju, razlikuje. Ja sam se nadao da će on svoj iskaz pročitati i da će simultani prevodioci to prevesti, ali me je zabrinulo to što on, očigledno, nije čitao svoj iskaz, već je ubacivao sopstveno sećanje o tome i, donekle, opravdanje za sebe. To je jedno od pitanja koje sam hteo da pokrenem. Sledeće pitanje se odnosi na lekare. Gospodine Grum, vi ste, na kraju svog unakrsnog ispitivanja, Optuženog upitali sledeće, citiram transkript, stranica 2240: "Pitanje: Gospodine Vasiljeviću, zar nije tačno da vi niste slomili nogu tako što ste pali sa konja, već prilikom spuštanja niz strmu i klizavu obalu potoka pored kuće koja je zapaljena? Odgovor: Ne znam da li sam vas dobro razumeo. Rekli ste da sam slomio nogu pored kuće koja je zapaljena." Pitanje je zatim ponovljeno: "Pitanje: Pitam vas da li je tačno...zar nije istina da ste polomili nogu kada ste se okliznuli prilikom izvršenja zločina protiv tih ljudi, kada ste otišli iza kuće i pali na strmoj i klizavoj obali potoka?" Na to je gospodin Vasiljević rekao: "Odgovor: Gospodine, to je čista izmišljotina." Gospodine Grum, čini mi se da je Tužilaštvo, donekle, promenilo ono što pokušava da dokaže u ovom predmetu. Dakle, nije više bitno da li Optuženi uopšte bio u bolnici u Užicu, gde su se brinuli o njegovoj slomljenoj nozi, već je bitno kada je nogu slomio, što, neumitno, implicira i gde je slomio nogu. I Optužba je...izvinjavam se, Odbrana će dovesti nekih osam svedoka koji će izjaviti da je on bio u bolnici u Užicu. Mislim da ćemo morati da konačno razjasnimo da li je to suštinsko pitanje u ovom predmetu, jer ako budemo morali da slušamo osam svedoka koji će svi redom da izjave kako je optuženi bio u užičkoj bolnici, a da, pri tom, Tužilaštvo svoje dokazivanje ne zasniva na pitanju da Optuženi nije bio ili da ne postoji razumna mogućnost da je on bio u bolnici, već, jednostavno na tome da, ako je on slomio nogu, onda je to bilo u drugo doba dana i na drugom mestu, ali se, svakako, desilo tog dana.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, nije mi, u potpunosti, jasno šta me pitate...

SUDIJA HANT: Pitam vas šta, zapravo, pokušavate da dokažete, na čemu se zasniva vaš predmet? Ukoliko samo pokušavate da dokažete da je on slomio nogu u drugo doba dana, tako da još uvek možete da tvrdite da je bio kod te kuće, onda nam ne treba osmoro ljudi iz užičke bolnice koji će svedočiti da je on nedeljama ležao u bolnici.

TUŽILAC GRUM: Izvinjavam se, nije mi jasno.

SUDIJA HANT: Hajde da počnemo od početka. Tužilaštvo mora da, izvođenjem svojih dokaza, ili barem u jednoj verziji izvođenja svojih dokaza, ustanovi da se optuženi nalazio u Pionirskoj ulici, kada je podmetnut požar. Na taj način iznosite suštinu optužnice. Zatim nam izložite i drugu mogućnost, ukoliko ne uspete da van svake razumne sumnje dokažete da optuženi tamo nije bio, a to je da je on svakako učestvovao u tim događajima koji su se dešavali ranije, toga dana. Ali, pretpostavimo da je on bio kod te kuće u Pionirskoj ulici kada je ona spaljena. Kao odgovor na tu optužbu, optuženi navodi alibi. Na optuženom ne počiva teret dokazivanja alibija. On, jednostavno, mora samo da ukaže da je to deo dokaza njegove nevinosti. On ukazuje

na dokaz o njegovom prijemu, najpre, u lokalnu bolnicu, a zatim i na prebacivanje u užičku bolnicu. On, takođe, tvrdi da je slomio nogu, i da će izneti dokaze koji potvrđuju njegovu tvrdnju, to jest da je nogu slomio tokom poslepodneva i da, stoga, nikako nije mogao da bude u toj kući kada je ona bila zapaljena. Dakle, ukoliko postoji razumna mogućnost da se povredio ranije tog dana, onda, svakako, ne možemo da verujemo da ste, van svake razumen sumnje, uspeli da dokažete da je bio kod te kuće, u vreme kada je ona zapaljena. Na vama leži teret dokazivanja da je optuženi, bez obzira na dokaze koje on iznosi, bio kod te kuće u vreme kada je ona zapaljena. Odbrana je predložila, mislim...osam svedoka koji treba da pobiju svedočenje doktora de Grava (Yvan de Grave) o tome da čovek čija je noga u Užicu snimana rendgenom, nije optuženi. Na osnovu onoga što smo čuli juče, čini se da postoji sumnja u svedočenje doktora de Grava. Vi ste rekli da ste gospodinu Domazetu, bez obzira na njegovu namenu, dali izveštaj. On je objasnio da taj izveštaj sadrži dosta različite rezultate od onoga što je doktor de Grav rekao u svom svedočenju. Dakle, imajući u vidu vaše unakrsno ispitivanje optuženog, smatram da moramo da znamo šta tačno Tužilaštvo pokušava da dokaže. Vi ste tom prilikom tvrdili da optuženi nije slomio nogu jašući konja tog poslepodneva, već da ju je slomio u vreme kada je zapaljena kuća, okliznuvši se na blatnjavoj padini između dve kuće. Da li je to suština vaših optužbi?

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, vi ste imali prilike da čujete svedočenje doktora de Grava, u kojem on ne tvrdi samo da se rendgenski snimci ne podudaraju, već i da taj tip preloma odgovara...da prelom noge gospodina Vasiljevića izgleda kao prelom noge nekoga ko se okliznuo i pao na strmu obalu. Sud je, takođe, čuo i svedočenje tri svedoka, od kojih je jedan svedok rekao da je, u vreme kada je kuća zapaljena, gospodin Vasiljević bio tačno iza nje, na toj strmoj obali. Drugi svedok je, takođe...Bar još jedan svedok je izjavio da je optuženi bio kod kuće Omeragića, u vreme kada su ljudi tamo prebačeni, a još nekoliko drugih svedoka su izjavili da je Optuženi bio tamo kada je počeo požar. Sud ima pravo da proceni verodostojnost iskaza tih svedoka, i smatram da će zaključiti da je optuženi, zapravo, bio kod te kuće i da je jedino moguće objašnjenje kako je on slomio nogu da se, za vreme tog zločina, nešto desilo što je prouzrokovalo lomljenje noge, i da je optuženom, kasnije, pružena lekarska pomoć u užičkoj bolnici.

SUDIJA HANT: Ali da li je to zato što nećete da pokušavate da dokažete da postoji razumna mogućnost da je optuženi slomio nogu i da je zbog toga odveden u užičku bolnicu?

TUŽILAC GRUM: Ja ću pokušati da dokažem da, u vreme kada je požar podmetnut i svi ti ljudi živi spaljeni, optuženi nije bio u užičkoj bolnici.

SUDIJA HANT: Dakle, sporno je vreme, a ne činjenica da je on bio tamo. Vidite, ukoliko prihvatimo iskaz doktora de Grava, da gospodin Vasiljević, očigledno, u opšte nije bio u bolnici, kao odgovor na njegovo svedočenje, Odbrana će dovesti osam svedoka koji će izjaviti da je optuženi bio u bolnici. Međutim, čini mi se da vi sada više ne pokušavate da dokažete da on nije bio u bolnici u Užicu, već nešto

sasvim drugo, tj. u koje vreme je on stigao u bolnici. Ako je to suština, onda bi svedočenje osam svedoka Odbrane o tome da je optuženi nedeljama ležao u užičkoj bolnici, bilo potpuno gubljenje vremena.

TUŽILAC GRUM: Pretpostavljam da razmišljam o tome šta je druga mogućnost. Šta zapravo Sud traži od mene?

SUDIJA HANT: Pitam vas na čemu želite da se, u ovom predmetu, zasnivaju vaše optužbe. Šta pokušavate da dokažete? Ovo je već treći put da vas to pitam, i neželim da to još jednom ponovim.

TUŽILAC GRUM: Mislim da sam vam već objasnio kako Optužba gleda na pomenute svedoke Odbrane. Tužilaštvo ni na koji način neće reći ili složiti se sa tim da je gospodin Vasiljević, u 9.30 tog dana, bio u bolnici.

SUDIJA HANT: Ne, ja ne tražim to od vas. Pitam vas da li je neophodno da se dovede osam svedoka koji će samo reći da je optuženi u užičkoj bolnici proveo četiri nedelje, ili određen broj dana, kako bi se dokazale tvrdnje Tužilaštva?

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, ja zaista ne vidim kako mogu da odgovorim na to pitanje. Ja znam da lekari koji dolaze da svedoče nisu oni lekari koji su popunjavali njegov zdravstveni karton. Znam da određene stvari...

prevodioci: Gospodine Grum, molim vas da pričate sporije.

SUDIJA HANT: Zamolili su na da pričamo sporije. Najverovatnije smo zaboravili da napravimo pauzu između odgovora.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, mogu li da vas zamolim da mi dozvolite par minuta da o tome razmislim, i da, možda, o tome možemo da nastavimo razgovor na kraju današnjeg zasedanja, ili na početku sledećeg?

SUDIJA HANT: Svakako, gospodine Grum. Ne želim da na vas sada vršim pritisak, ako vam je potrebno vreme da o tome razmislite. Međutim, čini mi se da bi bio čist gubitak vremena, ako bi Odbrana dovela osam svedok koji bi rekli da je optuženi boravio u bolnici, a da se, pri tom, vaša optužba zasniva na pretpostavci da je on odvežen u bolnicu mnogo kasnije, i da je imao vremena da prisustvuje spaljivanju kuće. U tom slučaju, trebalo bi pozvati samo one doktore ili medicinske sestre koji bi mogli da svedoče da su ga videli u bolnici u to, određeno vreme, a možda i njegovog ujaka koji bi, koliko se ja sećam, trebalo da svedoči da su se, na putu do Užica, zaustavili da popiju piće, kao, verovatno, i vozač hitne pomoći koji ga je odvezao do lokalne bolnice. Mi nismo ovde kako bi smo ljudima pružili priliku da igraju nekakve svoje igre. Imamo pravo da insistiramo da se ovaj spor vodi na osnovu suštine. I, ukoliko suština ovog predmeta nije tvrdnja Tužilaštva da gospodin Vasiljević nije nikako mogao da bude u bolnici, kako je na početku tvrđeno, onda bismo, očigledno, uštedeli dosta vremena ako bi iskazi tih lekara itd. samo bili podneti u sudski spis, a

da ti svedoci ne moraju ovde da dolaz da svedoče. To je ono što pokušavam da postignem, da navedem zainteresovane strane da se okrenu onome što je suština u ovom predmetu. Ovaj Tribunal je isuviše dugo dozvoljavo stanama u sporu da se fokusiraju na bilo šta što im padne na pamet, ali sada su pravila promenjena, i mi imamo pravo da zahtevamo da se da se ovaj spor vodi na osnovu suštine. Dakle, Tužilaštvo treba da se fokusira na ono što je za njih ključna stvar u ovom predmetu, a to je da li je i kada gospodin Vasiljević primljen u bolnicu.

TUŽILAC GRUM: Da, časni Sude.

SUDIJA HANT: Naravno, veoma ozbiljan zaključak se može izvući iz vaše izjave da ste gospodinu Domazetu poslali izveštaj vašeg veštaka o rendgenskim snimcima, i da on može da radi sa njim šta god poželi.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, umesto da Sud izvodi zaključke iz moje izjave, ja ću, rado, dostaviti Sudu taj izveštaj. Ja to nisam učini ranije jer mi se činilo da bi bilo neumesno da ga iznesem, pre nego što se uvede kao dokazni predmet...

SUDIJA HANT: Ali mi morate da predate te dokumente 21 dan unapred. Očigledno je da imamo prilike da ih vidimo pre nego što se pojave svedoci.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, obezbediću vam jedan primerak pre sledećeg zasedanja.

SUDIJA HANT: U redu.

TUŽILAC GRUM: Za sada, mogu da vam kažem šta tačno piše u izveštaju, ukoliko časni Sud to želi.

SUDIJA HANT: Da. Šta piše u izveštaju?

TUŽILAC GRUM: Izveštaj nudi nedosledne zaključke. U izveštaju se navodi da mala nožna kost koja se vidi na rendgenskom snimku nije slomljena, već da fraktura veće kosti odgovara frakturi kosti gospodina Vasiljevića koja je već zalečena.

SUDIJA HANT: To je, onda, sasvim drugačija situacija, zar ne?

TUŽILAC GRUM: Nisam siguran, časni Sude. Ja još uvek želim da razgovaram sa veštakom. Izveštaj je veoma kratak i ima dosta zaključaka.

SUDIJA HANT: Ako je tako, onda ćemo vam dati dovoljno vremena da razmotrite svoje argumente i kako ćete izvoditi dokaze. Ali, ako Tužilaštvo neće da se oslanja na svedočenje doktora de Grava, jer postoji razumna sumnja u tačnost njegovog izveštaja i iskaza, onda vaš pristup dokazivanju mora biti drugačiji i neće biti potrebno da Odbrana naprosto dokaže da je optuženi bio u bolnici, i tih osam svedoka tada neće morati da svedoči, čime ćemo uštedeti nedelju dana.

TUŽILAC GRUM: Da, časni Sude.

SUDIJA HANT: Uredu. Da li je stigao sledeći svedok? Gospodine, molim vas da pročitate svečanu izjavu koju vam je upravo dao sudski poslužitelj.

SVEDOK SIMIĆ: Svečano izjavljujem da ću govoriti istinu, celu istinu, i ništa osim istine.

SUDIJA HANT: Izvolite, sedite, gospodine. Izvolite, gospodine Domazet.

GLAVNO ISPITIVANJE: ADVOKAT DOMAZET

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hvala vam, časni Sude. Gospodine Simiću, dobar dan.

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Dobar dan.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ja vas molim da kažete nama i Sudu vaše podatke, dakle, ime i prezime, odakle ste.

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Zovem se Dragan Simić. Rođen sam u Višegradu, u jednom selu kraj Višegrada, Haluge.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Koliko godina imate?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Rođen sam 26. novembra 1950. godine.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Šta ste po zanimanju gospodine Simiću?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ja sam učitelj.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jeste li to bili 1992. godine?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Jesam.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Od kada živite u Višegradu gospodine Simiću?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ja sam rođen u Višegradu, ako mislite na to.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Pa, rekli ste da ste rođeni u nekom selu kraj Višegrada, a živite u Višegradu, pa sam mislio da ste se, možda, kasnije doselili u Višegrad.

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da, ja sam živeo u jednom drugom selu, u selu Prelovo, jer sam bio vezan za posao, radio sam na tom terenu u školi, a doselio sam u Višegrad 1992. godine, u decembru.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li poznajete Mitra Vasiljevića, gospodine Simiću?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da, poznajem ga.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se ta osoba nalazi ovde u sudnici? Da li ste je prepoznali?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ja je trenutno ne vidim....A, da, da, da, vidim ga. Tu je, iza vaših leđa.

SUDIJA HANT: Mislim da svi možemo da se složimo da je svedok identifikovao Optuženog.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Možete li nam reći, gospodine Simiću, od kada poznajete Mitra Vasiljevića?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ja sam došao na taj teren da radim 1969. godine, znači ja ga poznajem, možda, od 1971. godine ili tako...otprilike, ne sećam se.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Možete li nam nešto reći, gospodine Simiću, o 1992. godini, o vremenu kojeg se verovatno sećate? Da li je Užički korpus i to vreme bio u Višegradu?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da, bio je u Višegradu, negde do, možda, 19. ili 20 maja, a onda je otišao.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Šta se, gospodine Simiću, dešavalo u to vreme, pre dolaska Užičkog korpusa, u samom Višegradu?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Pa, bila su to neka burna vremena. Situacija napeta. Naoružavali su se ljudi i sa jedne i sa druge strane. Ne znam šta drugo da vam kažem.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: U samo vreme kada je Užički korpus bio u Višegradu, da li je ta situacija bila bolja ili gora?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Dolaskom korpusa, situacija se smirila. Čak sam i ja otišao kući. Mislim da sam i dalje radio u školi, u tom periodu. Ne znam koliko dana, možda 10 ili 15, ali je i nastava malo počela da se vraća sa mirom.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: U kojoj ste to školi radili gospodine Simiću?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Radio sam u osnovnoj školi Želimir Đurić Zeljo, u Prelovu. U stvari, u njenom isturenom odeljenju u Kamenici.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Šta se dešavalo, pogotovu sa vama, posle odlaska Užičkog korpusa?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Odlaskom Užičkog korpusa ja sam dobio poziv da se javim u školu, i tu sam raspoređen u jedinicu, pošto sam u armiji bio vezista, i tu sam dobio ista zaduženja.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete, gospodine Simiću, "Ja sam dobio poziv da se javim u školu", u koju to školu mislite?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: U zgradu osmogodišnje škole u Prelovu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, da li je ta zgrada u kojoj je bila škola, dakle, bila u funkciji škole ili u nekoj drugoj funkciji?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne mogu se baš setiti tog podatka. Davno je bilo. Znam da smo jedan period radili, a sad, do kada...ne bih mogao da vam kažem.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Moguće da nisam dobro formulisao moje pitanje, obzirom da ste najpre rekli da ste došli po pozivu, u tu školu, moje je, vi ste učitelj, da li ste došli u tu školu zbog nastave ili zbog nečeg drugog?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Sad sam razumeo. Došao sam, ne na posao, nego sam došao da se javim tu...kao i ostali, mobilisani.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, to je bila mobilizacija, odnosno mobilizacioni poziv po kome ste se javili u školu, tu u Prelovu?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da, svi smo se tamo javljali.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate osoba koje su tada bile u školi sa vama, dakle, od prvog dana kada ste se javili na mobilizaciju?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Pa, bio bi tu dugačak spisak. Bilo nas je, možda, 100, 150. Ne znam koliko.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Konkretno ću vas pitati za ovo: da li je tu bila formirana i kuhinja koja je služila za mobilisane vojnike, tu u Prelovu i oko Prelova?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da, tu je bila kuhinja. Bila je i jedna mala, priručna ambulanta.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, ko je od tih prvih dana bio tu, u kuhinji i oko kuhinje, ako se može reći, u kuhinji, snabdevanju kuhinje, održavanju higijene i drugo?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Tu je bio Vojinović Vaso, Lindo Dragiša, Vasiljević Mitar, Vojinović Obren i još jedna osoba...Mitrašin, Mitrašin...Kako mu je prezime? Ne mogu da se setim sada....Glišić.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Možete li nam reći, u najkraćem, šta ste zapazili ili videli da je ko od njih bio zadužen ili radio u to vreme? Dakle, Vaso Vojinović, prvi koga ste pomenuli.

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Vaso Vojinović je tu bio kuvar, i spremao je hranu za vojsku. Ja mislim da je zato bio pozvan, jer je, najverovatnije u vojsci bio kuvar, pa zbog toga.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dragiša Lindo?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Dragiša Lindo je bio, da kažem, pomoćni radnik. Delio je hranu, gulio krompir, čistio pasulj. Bio je pomoćni radnik, uglavnom.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Mitar Vasiljević?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Mitar Vasiljević je, takođe, bio kuvar, mada nisam naš upućen da li je kuvao, da li je pomagao. Ali, znam da je odlazio po namirnice nekim kombijem koji smo imali, dovezio namirnice i išao na teren kada se deli hrana.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Obren Vojinović koga ste pomenuli, šta je on radio?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Obren Vojinović je vozio kombi a, inače, taj isti kombi je vozio i u šumarstvu pre rata, i zbog toga je raspoređen da ga vozi.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hoćete da kažete da je on bio i profesionalni vozač šumarstva, pre rata?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete šumarstvo, šta je to? Da li je to neko preduzeće ili neka druga ustanova?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: To je preduzeće koje se bavi uzgojem i zaštitom, a možda i eksploatacijom šuma, nisam siguran baš. Znam da je u pitanju pošumljavanje, čuvanje od požara i tako...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, Obren Vojinović je bio vozač tog šumarstva pre rata, i vozio je kombi koji je vozi i tada, u Prelovu. Da li to znači da je to vozilo bilo mobilisano ili rekvirirano za te potrebe?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da, baš tako.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada ste malopre pomenuli kao jednu od obaveza koju ste videli da je obavljao Mitar, rekli ste da je to odlazak kombijem u nabavku. Da li ste mislili na taj kombi ili neki drugi, odnosno, da li je Mitar Vasiljević sam vozio neki kombi?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne, ne. Po namirnice u grad smo išli tim kombijem šumarstva, i istim tim kombijem smo razvozili hranu na teren. I vozio ga je, isključivo, Obren Vojinović.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gde se...Da li vam je to poznato, gde se odlazilo u nabavku, tim kombijem? U nabavku hrane.

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: To se odlazilo u grad, u Višegrad. Mislim da je tamo bio jedan centralni magacin za sve, tako, terene. Tako ja barem mislim.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Vi ste za sebe rekli da ste bili mobilisani, da ste bili dobili poziv da se javite u tu školu. Da li vam je poznato da li je to bio slučaj i sa ovim ostalim licima koje ste malopre pomenuli?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Pa, svi su oni dobili pozive da se tu jave, i svi oni, skoro svi, a možda i svi, su bili baš rođeni na tom terenu. Zbog toga su dobili poziv da se jave baš tu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jeste li vi, lično, imali tada uniformu?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da, imao sam uniformu bivše jugoslovenske vojske.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kakva je izgledala ta uniforma?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: To je uniforma SMB boje, bluza, pantalone... I bila je ona titovka, kapa, neko je uzeo neko nije.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste vi, lično, tu uniformu dobili kada ste došli u Prelovo, ili ste je zaduživali kao rezervista, kod kuće?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ja sam tu uniformu već ranije zadužio jer sam bio u rezervnom sastavu. Rezervista sam bio.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je to bilo uobičajeno da, u to vreme, rezervisti JNA imaju tu uniformu kod kuće?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Jedan određen broj je imao, možda i svi koji su bili u rezervnom sastavu, ali nisu svi koji su došli tu da se jave, nisu imali svi uniformu. Mnogi su došli u civilu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate da li je Mitar Vasiljević imao uniformu kada ste ga prvi put videli?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da. Imao je takvu istu uniformu. Mislim da kapu nije imao, ali nisam siguran.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete takvu istu uniformu, da li mislite kao uniformu koju ste vi imali, dakle uniformu bivše JNA, SMB ili sivo-maslinaste boje?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Tu, tu uniformu sivo-maslinaste boje, bivše jugoslovenske vojske.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada ste ga, tada, prvi put videli, da li ste primetili da je imao neko oružje sa sobom?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne znam da li sam ga primetio prvog dana ili drugog, ali imao je neko oružje. Ja mislim da je to bio neki automat, da li ruski, da li nemački, onaj...mi smo ga zvali "Šmajser" (Schmeiser). To je nosio.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Sa tim oružjem ste ga videli prvi put kada ste ga ugledali, ne znate da li je to bio prvi ili drugi dan, ako sam vas dobro razujemo.

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da, tako je.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste, kasnije, za vreme tog vašeg boravka u Prelovu, videli kakvo je naoružanje, eventualno, imao Mitar?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Koliko se ja sećam, nosio je taj "Šmajser", jer mu je to oružje najprikladnije zato što se kreće oko kuhinje, tako...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Spomenuli ste, kada ste govorili o onome što znate o njegovim obavezama, osim ove o kojoj ste govorili- odlazak u grad po nabavku, da je odlazio i na linije za nošenje hrane, je li tako?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da, tako je.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate da li ste lično videli kako je to nošena hrana na linije?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Sećam se. Za ručak smo nosili kuvanu hranu, nekad duplu porciju, i za večeru kuvanu hranu, pa ostavljali. Nekada smo uz kuvanu hranu nosili i suhu hranu, pa za večeru im ostavljali. A nekada smo i za večeru nosili kuvanu hranu. I za ručak. A za doručak smo vozili hranu sa čajem ili belu kafu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete, gospodine Simiću, "mi smo nosili", da li to znači da ste i vi radili to, uvek ili ponekad. Dakle, i vi lično išli na liniju?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne, ja nisam imao potrebe da idem sa njima na liniju, jer bilo ih je dovoljno, njih trojica, da podele tu hranu. Pomagao im je i vozač, da se razumemo. Ali sam išao, ponekad, zbog drugih poslova.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate, gospodine Simiću, da li su vojnici koji su tu bili, uključujući i sve vas, nosili neke znake raspoznavanja, koji bi bili karakteristični?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Jesmo, ali ne dugo. Možda mesec ili dva, duže nismo. To su bili znaci koje smo nosili na epoletama, na bluzi ili epoletama, kako se to već zove. To su bile trake, ovako tanke, u raznim bojama. Zadužili smo ih. To kao, da nam ne bi neko nepoznat ušao u jedinicu. Mada, ja sam se uvek čudio zašto jer mi smo se znali između sebe, ali takav je bio propis. Imali smo trake i onda smo dobijali šifrovanu poruku, koji dan, koje boje traku da stavimo. Da vam kažem, ja je nisam ni menjao. Često kad sam tu bio, nije bilo ni potrebe jer su me svi znali, nisam se kretao nikuda.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, ako vas razumem, to je bila dosta tanka traka koja se nosila na reveru, odnosno na onoj epoleti na ramenu koje postoji na uniformi, je li tako?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Tačno tako.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete različitih boja, da li to znači da se u određene dane, ili određeni period, trebalo da nosi isključivo jedna boja, ili je moglo da bude drugačije?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Davno bilo... Koliko se sećam, svakodnevno smo ih menjali. Uveče dobijemo poruku da je sutra žuta, recimo, rekao sam crvena, ali, kažem, ja nisam to mnogo menjao, jer... kuvar Vaso, ja mislim da ni on nikad nije menjao, nije imao potrebe, nikud nije išao. To smo više menjali na terenu, tamo ljudi koji su na terenu bili, kretali, oni su više menjali.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li, ako vas ovo razumem, znači da upravo ljudi koji su išli na teren su morali o tome da vode računa zbog prepoznavanja, verovatno, sa vojnicima iste strane?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da, da, ko je bio na terenu, i ko je išao na teren.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, to su, kako ste objasnili, vrlo uske i male trake, koje su se nosile na ramenu.

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da. Pa možda širine jedan santimetar, a dužine deset, možda, osam, deset, tako.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hvala.

SUDIJA HANT: O trakama druge veličine ćemo razgovarati nakon pauze. Zasedanje se nastavlja u 11.30.

(pauza)

SUDIJA HANT: Izvolite, gospodine Domazet.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hvala vam, časni Sude. Gospodine Simiću, neposredno pre pauze ste nam objašnjavali kako su svi oni koji se nalazili u Prelovu, imali trake na ramenima, i objasnili ste detaljno to. Moje sledeće pitanje je da li je još neko od ljudi koji su bili u vašem okruženju nosio neke trake, drugojačije od ovih koje ste opisali? I ukoliko jeste, ko i kako?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da. Trake su nosili bolničar i Mitar. To su bile trake...ne znam da li na levoj ili na desnoj ruci, mislim da su na desnoj ruci nosili. Širine otprilike osam santimetara...na jednoj ruci.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, vi ste videli bolničara ili bolničare kako nose neku traku, i Mitra Vasiljevića. Da li se radi o potpuno istim trakama, i kod jednih i kod drugih? Opišite ih...Kakve ste trake videli? Ukoliko se, naravno, sećate.

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Veličina traka je ista, s tim što samo boja nije bila ista. Kod bolničara, bio je jedan bolničar, bila je bela atraka sa crvenim krstom, i na njegovoj prostoriji, gde je bio, je bio crveni krst, da znaju ge je ambulanta. A, kod Mitra je bila crvena traka.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je na toj traci koju je Mitar nosio na jednoj ruci, za koju kažete da je bila crvena, bilo nekih drugih oznaka?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Mislim da nije. Nisam siguran, ali misim da nije.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Sem onog što ste govorili o tome da je Mitar povremeno sa ovim vozačem i kombijem odlazio u nabavku, u grad, da li vam je poznato da li je, dakle, ne službeno, već privatno odlazio i odsustvovao iz Prelova? Konkretno, da li je odlazio svojoj kući, da li vam je to poznato?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Svi smo mi, pa i Mitar, povremeno odlazili kući, na kupanje, da se presvučemo, i onda se vraćali. Nekada je to trajalo samo noć, nekad nekoliko sati, ali smo se vraćali, pa i on.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li znate na koji način je on odlazio, kada je odlazio svojoj kući?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Pa, verovatno je išao kao i svi ostali, nekad i tim kombijem za hranu, nakad ako naiđe neki auto. Onima kojima je bilo bliže, išli su peške. Kako se ko snađe...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li vam je poznato da li je Mitar Vasiljević bio vozač, odnosno, da li je bio vozač i da li je, u bilo kom vremenu, imao vozilo?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Nisam ga nikada video da vozi.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ovo kada kažete, i za njega i za ostale, da su išli kako se ko snađe, dakle, ili pešice ili bi ih neko koga nađu prevezao... Da li sam vas dobro razumeo?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da, da. To važi i za Mitra, nije mogao drugačije.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kolika je udaljenost od Prelova do Višegrada?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Oko devet kilometara.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li vama poznato gde se nalazi kuća Mitra Vasiljevića?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da, u selu Blace, gde je rođen, a gde živi i sad. Znam gde je, gde mu je porodica.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se ta kuća nalazi na putu Prelovo-Višegrad?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da. Bliže je Višegradu, možda na dva kilometra ili kilometar i po od Višegrada.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete...mislite, verovatno...na centar grada Višegrada, kada ovu udaljenost opredeljujete, je li tako?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da, da, ja to uvek računam od centra, mada, možda ne bi trebalo, ali tako ja računam.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada ste govorili o ovom kombiju šumarskog preduzeća, kojim je upravljao Obren Vojinović, da li se sećate kakav je to kombi bio, i, posebno, da li se sećate koje je boje taj kombi bio?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: To je bio kombi za prevoz radnika šumarstva na posao. Rekao sam, ranije, a možda i nisam, da ga je i pre rata Obren dužio i vozio, bio je, mislim, da li je tamo...Tvornica automobila Maribor, mislim da je bila neka proizvodnja... narandžast, crven, baš u boju ne bih mogao da pogodim tačno. A znam

da je bio od šumarstva jer ga je Obren čuvao i održavao, pa se šalio: "Kad se sve ovo završi, a zvršiće se, ja ponovo moram da živim od ovog kombija."

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete da je za prevoz radnika, znači li to da je imao više sedišta od običnih vozila, ili, da li se sećate kako je to izgledalo?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Mislim da je imao osam, devet...tu negde, sedišta...Možda i koje više, dva, tri, ali nisam siguran.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li sećate koliko je vremenski dugo sa vama bio Mitar Vasiljević, u Prelovu?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Bio je oko desetak dana.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li vam je poznato zbog čega samo toliko, odnosno, da li vam je poznato kuda je otišao posle tih desetak dana?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne. Znam da je otišao, nije se pojavio, ne znam zašto. Možda je bio raspoređen na neko drugo mesto, ali...ne znam to.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste ikada, kasnije čuli gde je, šta je, eventualno sa njim bilo?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Pa, nije me to zanimalo, gde je otišao...Brate, mnogo je to ljudi. Jedino što znam je da je završio u bolnici sa slomljenom nogom. Ne bi ni to registrovao, da nije bilo ovako, malo zanimljivo, u priči...nisam ja to video... da je pao sa nekog konja, inače, to ne bi registrovao. Znae, mnogo je ljudi bilo povređeno, i ko bi to sve upamtio. Samo zbog te činjenice, što su pričali da je pao sa konja, pa je, ovako, malo šaljivo bilo. Zbog toga.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, ako sam vs dobro razumeo, posle tih desetak dana i njegovog odlaska iz Prelova, vi da više niste viđali, narednih meseci, da budemo precizni?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Nisam, sigurno.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Svakako ste, odmah po hapšenju Mitra Vasiljevića, to videli u medijima. Kakva je vaša reakcija na to bila, obzirom da ste ga poznavali i pre i posle toga?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Nisam, nisam to saznao iz medija. Znae, priče se brzo prošire. Čuo sam, tako, od ljudi, i baš me je začudilo, puno, i iznenadilo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Možete li nam reći zašto ste bili iznenađeni, odnosno, zašto vas je to začudilo?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Pa, zato što ja Mitra znam...da je bio veseo čovek, mnogo se družio, i zbog profesije koju je obavljao, sa ljudima. Čudno je to da bi tako nešto moglo da bude.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li bi mogao da razumem da...smatrajući ono što ste ga poznavali, nije vam bilo verovatno da je tako nešto mogao da učini.

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da, baš tako.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hvala va, gospodine Simiću.

ADVOKAT DOMAZET: Nemam drugih pitanja.

SUDIJA HANT: Unakrsno ispitivanje, gospodine Grum.

UNAKRSNO ISPITIVANJE: TUŽILAC GRUM

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dobro jutro, gospodine Simiću. Zovem se Dermot Grum. Ja zastupam Tužilaštvo i postaviću vam nekoliko pitanja u vezi sa vašim iskazom. Koliko dugo ste vi, lično, radili u Prelovu?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ja sam radio u Prelovu i školama. oko Prelova od 1969. godine.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Kada ste počeli da radite u Prelovu, ili koliko dugo ste radili u Prelovu kao kuvar?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: To mislite. Nisam ja spremao hranu ja sam bio zadužen za vezu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: U svom iskazu ste rekli da je Mitar Vasiljević, u jednom trenutku, prestao da dolazi u Prelovo na posao. Da li je to tačno?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Jeste.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste ikada obavješteni o tome zašto neko iz vaše ekipe ljudi više nije bio zadužen da radi u Prelovu?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne. To me nije ni zainteresovalo, nije ni moj posao. Tu je mnogo ljudi, 150-200 ljudi, uvek neko negde ode, neko dođe, moža zbog posla koji je obavljao u vojsci i tako...

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Koliko je bilo ljudi u toj ekipi koja je bila zadužena za spremanje hrane?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Kuhinja je brojala pet ljudi, nekad četiri, nekad pet.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Drugi svedoci su u svom iskazu rekli da je Mitar Vasiljević imao ulogu nekakvog nadzornika ili inspektora. Da li biste se složili sa takvim opisom njegovih zaduženja?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Pa, s obzirom da je imao tu traku...verovatno je bio tu bio šef u kuhinji. Jer, on je manje kuvao, više nabavljao hranu, a Vaso je više kuvao. Zato je Vaso bio, kad završi kuvanje, slobodan.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I kada se osoba koja je bila odgovorna za sve to nije pojavila na poslu, nije dato nikakvo objašnjenje. Da li je to ono što želite da kažete?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne, verovatno je neko dobio obaveštenje zašto ga nema, ali to nije bio moj posao da znam. A da me je zanimalo, možda bih mogao da pitam, ali mnogo je ljudi tu odlazilo, dolazilo, tako...

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li vam je gospodin Vasiljević, pre nego što je otišao, poverio da ima strah od odlaska na liniju fronta radi isporučivanja hrane? Da li vam je ikada nešto slično rekao?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Pa, ne sećam se ... Znao, sve nas je, pomalo, bilo strah, na tih deset, dvadeset kilometara od kuhinje, doći do položaja. Ne sećam se da mi se žalio, ali, i ja sam sâm, ponekad, bio uplašen dok sam putovao. Znao to je teren nezgodan, sa mnogo...konfiguracija je takva da ima mnogo nekih stena, kamenja velikog, krivine, šuma...Najsigurnije je bilo tu gde jesmo, a najveća opasnost je bila baš na putovanju.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine, ono što vas ja pitam je da li, dok danas sedite ovde u sudnici, da li možete da se setite da vam je gospodin Vasiljević ikada rekao da se plaši da ide na liniju fronta kako bi razdelio hranu?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne mogu se setiti.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li bi bilo tačno reći da vi dosta dugo niste videli Mitra Vasiljevića, nakon što je otišao iz Prelova?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Pa, nisam. Ja sam veoma, veoma retko odlazio u grad, jer mi je porodica bila u Prelovu. Ja sam kasnije, posle možda petnaestak dana ili dvadeset, prešao i dalje...Tako da sam dolazio u Prelovo kući, kupao se, i vraćao se nazad. Ja sam veoma retko išao u grad jer nisam imao potrebe. Možda sam išao jednom u dvadeset dana, ili šta znam...

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste ikada, dok ste radili kao učitelj, predavali osobi koja se zove Milan Lukić?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li znate ko je Milan Lukić?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Viđao sam ga posle rata u gradu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A kako ste znali da se on zove Milan Lukić?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Mali je grad, svi se znaju. Znao bi ga ranije, verovatno, da je živeo u Višegradu. Mali je to grad.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li bi bilo tačno reći, odnosno, da li biste se složili sa mojom konstatacijom da ste vi poznavali mnoge ljude iz Višegrada?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ja sam više znao ljude koji su živeli od Višegrada prema Prelovu, i dalje od Prelova, jer sam tu proveo najveći deo radnog vremena.

Grad, i na drugu stranu sam manje poznavao. Znao sam ljude sa kojima sam se susretao, recimo lekare, konobare, trgovce... a ostalo manje.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Sada ću vas zamoliti da pogledate ovaj spisak imena. Časni Sude, reč je o dokaznom predmetu Odbrane, broj 22-1. Imam primerak za vas, a imamo i dodatne primerake, ukoliko neko iz Pretresnog veća želi da kasnije to pogleda. Gospodine Simiću, na ovom spisku se nalaze imena koja ne bi trebalo da se čuju u javnosti, te smo svakom imenu dodelili jedan broj. Postaviću vam par pitanja u vezi sa nekim imenima koja se nalaze na tom spisku, i zamoliću vas da ta imena ne izgovarate na glas, već da jednostavno kažete samo broj koji se nalazi pored imena. Dakle, kada budete pominjali prvu osobu na spisku, molim vas da o njoj govorite kao o osobi VGD-3. Uredu? Jedan svedok Odbrane je u svom iskazu rekao da su neki od ovih ljudi živeli u Višegradu. Zamoliću vas da pogledate ceo spisak, i da nam kažete da li prepoznajete neka od tih imena?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: VGD-10. Je li tako treba da kažem?

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da. Dakle, vi prepoznajete, odnosno, poznajete ime osobe VGD-10. Da li je to tačno?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Molim vas da pogledate i ostatak spiska, i da nam kažete koje od tih ljudi prepoznajete, odnosno čija imena sa spiska prepoznajete.

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: VGD-15, VGD-16, VGD-17, VGD-19, trenutak...samo da prelistam još jednom. To je sve.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Drugi svedok Odbrane je u svom iskazu rekao da su neka od imena ljudi sa spiska, odnosno, da su neki od ljudi sa ovog spiska učestvovali u paravojnim aktivnostima. Da li vi znate, da li je bilo ko od tih ljudi koje ste prepoznali sa spiska, učestvovao u paravojnim aktivnostima?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Pored tih imena, hteo bih da vas pitam za još neka imena ljudi koji se ne nalaze na tom spisku. Da li poznajete osobu koja se zove Mitar Knežević?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Mitra Kneževića sam prvi put video kada je počeo rat. Video sam ga, možda, dva-tri puta, a možda, posle rata...ne znam, možda jednom ili dva puta. Ranije ga nisam poznavao, mada je sa tih terena...verovatno nije bio tu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li vam je poznato da li je on bio učestvovao u bilo kakvim paravojnim aktivnostima?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: To ne znam, ali sam ga upamtio samo zato što je bio karakteristično obučen, i nije imao jedno oko. Na glavi je uvek nosio šubar, inače ga ne bi nikada registrovao.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li poznajete osobu koja se zove Miroslav ili Miki Trivković? Da li prepoznajete to ime?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da se sada vratimo na osobu VGD-15. Koliko dugo ga poznajete?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Njega poznajem od, možda, 1990. ili 1991. godine.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Kako ste ga upoznali, u kojim okolnostima?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Radio je u policiji. Njegovog sam brata više znao, pa na osnovu toga sam znao i njega.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Takođe ste rekli da poznajete VGD-10. Da li je i ta osoba radila u policiji?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Osim što su obe osobe radile za policiju, da li znate da li su VGD-10 i VGD-15 bili prijatelji, ili da li su se družili van posla?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Nisam ih nikada video zajedno.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je VGD-15 u policiji bio nadređen u VGD-10?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne znam ja kakva je hijerarhija kod njih. Ko je kome potčinjen, baš ne znam. Možda su radili isti posao...ne znam, ne znam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li znate koji čin je nosio VGD-15?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne znam.. Samo znam da je radio u policiji. To drugo ne znam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste ikada videli Mitra Vasiljevića u društvu osobe VGD-15 ili osobe VGD-10?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodin Domazet je, pre dva dana, opisivao problem do kojeg je došlo na sarajevskom aerodromu. Hteo bi bih da vas upitam sledeće: da li ste vi bili jedna od osoba koje su učestvovala u problemu koji je nastao na aerodromu?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne, nisam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste bili prisutni kada se problem pojavio?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ja sam bio tu, ali sam bio dalje i nisam ništa primetio. Možda sam bio zauzet...čini mi se da sam neku ukrštenicu rešavao, sedeo i čekao...tako...

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Kako ste saznali da je došlo do problema?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Pa, neko je od njih samo nešto napomenuo, ali...šta znam, to mi nije ni bilo toliko bitno zato što se nije ticalo mene, a ja ne mogu

tu ništa ni da pomognem. I rekli smo da se obratimo...Neko od njih je rekao da se obrati...do advokata, pa da vidi šta će...I to je sve.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Kada kažete: "Neko je od njih samo nešto napomenuo", na koga tačno mislite?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ja mislim da je već i bio Dragiša Lindo. Rekao mi je da mu je neko rekao: "Što me tako gledaš?", i ja sam mu rekao: "Pa, dobro, što gledaš čoveka. Možda je čovek u pravu." I to je bilo sve.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, da li je gospodin Lindo bio prisutan na licu mesta ili gde je taj problem već nastao?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Pa, ne znam. On je meni to samo tako rekao, da mu je neko reka: "Što me tako gledaš?", i ja mu odgovorim: "Pa, nemoj da gledaš čoveka. Možda je čovek u pravu." I to je bilo sve.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, gospodin Lindo vam je rekao da je njemu neko rekao: "Što me tako gledaš?". Da li je to tačno?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I da li se to desilo blizu bara na sarajevskom aerodromu?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ja sam bio, možda, šest-sedam metara daleko od bara. Ja sam mislio da se Lindo možda i šali kada je to rekao, jer to nije bilo ništa strašno.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste prepoznali čoveka koji je to rekao?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne, ne. Nisam čak ni pogledao. Mnogo je ljudi tu. Mislim da to ništa nije bilo strašno, ako mu je neko rekao: "Što me tako gledaš?".

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, prema vašoj proceni, to što se desilo na sarajevskom aerodromu, nije bio neki veliki problem. Da li je to tačno?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Pa, ne znam. Ako mu je rekao: "Što me tako gledaš?"...ne znam, ja tako smatram da to nije ništa strašno.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste smatrali da je taj incident bio dovoljno ozbiljan da zatražite da se vratite preko Beograda, a ne preko Sarajeva? Da li ste smatrali da je incident bio toliko ozbiljan da bi zahtevao tako nešto?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ako je bilo samo to u pitanju, onda to nije razlog...

SUDIJA HANT: Gospodine Grum, pretpostavljam da se ovo pitanje tiče verodostojnosti iskaza jednog drugog svedoka, zar ne?

TUŽILAC GRUM: Ovog ili nekog drugog svedoka, časni Sude.

SUDIJA HANT: Ali to je sasvi sporedno pitanje, zar ne? Ni jedan od ova dva svedoka nisu akteri tog sukoba na aerodromu. Prema onome što nam je rečeno, u tome je učestvovala osoba VGD-23.

TUŽILAC GRUM: Osim što iskaz ovog svedoka protivreči onome što je o osobama umešanim u ovaj incident o rekao drugi svedok.

SUDIJA HANT: To mi je poznato. Ali, u čemu je suština vašeg pitanja? Teško se može zamisliti manje povezano pitanje verodostojnosti. U anglosaksonskom pravu, vi ne možete tako izokola da proveravate pitanje verodostojnosti. Vi morate da prihvatite odgovore svedoka. Meni zaista nije jasno zašto je ovo pitanje toliko bitno, da morate da ga postavite već trećem svedoku.

TUŽILAC GRUM: To je bilo moje poslednje pitanje o tome, premda Sudu mogu da predočim važnost tog pitanja, ukoliko Sud to interesuje.

SUDIJA HANT: Možda vi smatrate da je to pitanje bitno, ali ja zaista ne vidim u čemu je njegov značaj. Vi samo iznosite sporedno pitanje, za soprednim pitanjem. Možemo li da se vratimo na suštinu ovog predmeta? Svaki put kada gospodin Domazet nešto zatraži, vi to iskoristite kako biste doveli u pitanje verodostojnost nečijeg iskaza, i ja ne vidim kako je to primereno za ovaj pedmet.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine Simiću, možete li da nam kažete kada ste bili mobilisani?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Mislim da je to...da, 19. maja, ili možda 20. maja. Odmah po odlasku Užičkog korpusa jugoslovenske vojske. Sutra dan, možda. Sad, da li je bio 19. ili 20....nije ni bitno.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li bi bilo tačno reći da ste do tog datuma bili samo običan učitelj?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Nisam baš razumeo šta ste hteli da pitate.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Pre nego što ste mobilisani, radili ste kao običan učitelj. Vi niste imali nikakve zvanične dužnosti ni u policiji, niti u vojsci, zar ne?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da, da, sada sam razumeo. Bio sam samo učitelj.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I pre nego što ste mobilisani, da li ste učestvovali u bilo kakvim vojnim aktivnostima?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Na koji period mislite?

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Na period pre mobilizacije.

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: U aprilu mesecu, možda mislite na taj period...Neposredno, možda mesec-dva, pred odlazak korpusa, svi smo bili angažovani u neke seoske straže, i tako. Ako ste na to mislili.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, da li ste i vi bili uključeni u to što ste opisali kao seoske straže?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Kada ste počeli da radite kao seoski stražar?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Možda je počelo tri....Možda od januara, februara...možda.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste nosili pušku kada ste bili seoski stražar?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Ko vam je dao tu pušku?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ja mislim da je to bilo oružje iz Teritorijalne odbrane.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, pre nego što ste 19. maja bili mobilisani, zadužili ste pušku Teritorijalne odbrane, kako biste bili seoski stražar, zar ne?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste, dok ste radili kao seoski stražar, da li ste nosili uniformu?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Tada nisam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Kada ste počeli da nosite uniformu?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Kada sam dobio poziv za mobilizaciju.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, pre 19. maja vi niste nosili uniformu?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da nam kažete koliko često ste išli na seosku stražu?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Bilo je po potrebi. Nekad svako drugo veče, nekad deset dana ništa, pa opet tako.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Šta je bilo vaše zaduženje kao seoskog stražara?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Obično bih otišao sa porodicom do nekog komšije, ostavio tu ženu i decu, i tu smo bili, ispred njegove kuće.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Zbog čega ste čuvali stražu?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Situacija je bila veoma napeta, čula se, ponekada, uveče pucnjava. Noću se, ponekad...često, automobili češće kretali, i tako to.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste, tokom obavljanja dužnosti seoskog stražara, ikada morali na nekoga da pucate?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Srećom, ne.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Koliko daleko od mesta gde vi živite se nalazi selo Dobrun?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Do Višegrada ima deset, od Višegrada, mislim tu oko 20.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, to je od vaše kuće udaljeno ukupno 20 kilometara. Da li je to tačno?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Otprilike.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste, za vreme obavljanja tih stražarskih dužnosti, kako ste vi to nazvali, morali da učestvujete u aktivnostima u Dobrunu?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste sigurni u to?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Sto posto.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Pročitaću vam deo izjave svedoka koji je iz Višegrada, i zamoliću vas da mi kažete da li je ona istinita ili ne. "Ispred vojne zgrade u Višegradu sam video učitelja iz Prelova, Dragana Simića, koji je nosio uniformu. Nepoznati čovek koji je, takođe, bio u uniformi, mu je izdavao naređenja u vezi sa Dobrunom. To se dogodilo između 20. aprila i 10. maja 1992. godine." Da li je ta izjava tačna?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne. To je notorna laž.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, vi nikada niste...Da li ste, ikada, pre 19. maja, uniformisani stajali ispred hotela "Višegrad", i primali naređenja od neke druge osobe?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Nikakva naređenja nisam primao, tada, jer je korpus bio tu. Možda smo jedan dan išli na neko gađanje, zajedno sa korpusom, ali nikakvih obaveza ja nisam imao kao obični vojnik.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Znae da su paravojne snage "Beli orlovi" bili stacionirani u hotelu "Višegrad", zar ne?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Nisam znao gde im je baza.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine, zar nije tačno da ste vi bili član "Belih orlova", i da ste, 1992. godine, učestvovali u paravojnim aktivnostima?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Nema govora...

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Molim vas da mi odgovorite sa da ili ne.

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Nisam bio pripadnim ni jedne paravojne organizacije.

TUŽILAC GRUM: Nemam više pitanja za ovog svedoka.

SUDIJA HANT: Dodatno ispitivanje. Izvolite, gospodine Domazet.

DODATNO ISPITIVANJE: ADVOKAT DOMAZET

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gospodine Simiću, odmah na ovo pitanje gospodina Gruma, u vezi "Belih orlova". Vi ste malopre objasnili situaciju u kojoj ste vi bili u Prelovu, i dok ste vi bili, tamo ste vrlo retko dolazili. Međutim, pitam vas, za vreme boravka Užičkog korpusa u Višegradu, da li ste tada primećivali pripadnike "Belih orlova", ili neke druge paravojne formacije?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Za vreme boravka Užičkog korpusa, ja sam veoma, veoma retko išao u grad, možda jednom u 20 dana. Ali su neke...i kroz Prelovo prolazile, šta znam da li je to paravojska...dva-tri čoveka maskirana, šuširi, neke ratničke boje, ako na to mislite. Ali u Višegradu, ne. Tvrdim da sam išao možda jednom u 20 dana, ili možda ređe, u grad. Nisam imao potrebe.

SUDIJA HANT: Gospodine Domazet, postavili ste dva pitanja. Pitali ste: "Kada ste bili u Prelovu, da li ste tada bili član 'Belih orlova'?", a drugo pitanje...

ADVOKAT DOMAZET: Časni Sude, to nije bilo moje pitanje.

prevodioci: Ispravka prevodioca. Prvo pitanje nije postavio advokat Odbrane. On je samo pitao svedoka da li je on primetio prisustvo "Belih orlova" ili nekih drugih paravojnih grupacija

SUDIJA HANT: Izvinjavam se.

prevodioci: I prevodilac se izvinjava.

SUDIJA HANT: Oslanjam se na transkript. Mislio sam da svedok nije odgovorio na ono što sam ja mislio da je bilo vaše pitanje.

ADVOKAT DOMAZET: Da. Ja sam rekao da je on, svedok, rekao da je za vreme boravka u Prelovu, vrlo retko dolazio u grad, pa je onda moje pitanje bilo: "Šta je bilo za vreme boravka Užičkog korpusa?"

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Sada ste mi odgovorili da ste i tada retko dolazili, i da ste samo vidali neke maskirane, ili takve, u prolazu i tim putem, dakle, negde kod Prelova, ako sam vas dobro razumeo.

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da...tu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gospodine Simiću, kada ste na pitanje gospodina Gruma odgovorili šta znate o Mitru Kneževiću, rekli ste, pored nekih karakteristika, a to je: da nije imao oko, da je uvek nosio šuvaru, i rekli ste: "karakterističan način odevanja." Na šta ste tu mislili, kada ste to rekli?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Na šubaru. Bila je, ovako, visoka...Bila je šubara, uglavnom.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kakve je boje bila?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Mislim da crna bila, ali nisam siguran.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A sećate li se kakvu je odeću na sebi imao Mitar Knežević? Dakle, da li je imao uniformu, ili neku drugu...

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne sjećam se.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li nosio oružje u tim prilikama kada ste ga vidali?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ja mislim da jeste.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gospodine Simiću, na pitanje gospodina Gruma o onome što se dešavalo pre dolaska Užičkog korpusa, i seoskim stražama, vi ste to malo objašnjavali, i govorili da su bile napetosti, i da su zbog toga čuvane straže. Da li možete nešto bliže o tome da kažete? Da li su te seoske straže bile u svim mestima, odnosno da li su njih, po vašem znanju, i Srbi i muslimani, ili samo jedni ili drugi?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Bile su straže po svim selima. Ja mislim da su i muslimani imali takve straže. Dok se čula iz njihovih sela pucnjava, verovatno da je to to.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gospodin Grum vam je dao jedan dokaz, to je ovaj spisak koji se nalazi pred vama, D22.1, sa koga ste za neka od ovih lica rekli da ih znate. Ja bih vas molio da pogledate broj VGD-14. Da li vam ovo prezime, ili možda nadimak, nešto znači, i da li ste takvu neku osobu poznavali? Kažite šta i od kada, ako to znate.

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Bilo je više ljudi u našoj okolini koji su se tako prezivali, ali ... *(izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* ... Bila je jedna osoba u našoj kuhinji, ali se nije prezivala ... *(izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* ... Ne znam da li je to nekako povezano.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Moguće da jeste, i zato sam vas pitao za tu osobu, za čije ime kažete da niste sigurni da je bilo ... *(izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* ...

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Nije ... *(izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* ... svakako, ta osoba na koju mislim.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li znate njegovo pravo ime?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Mislim da se zove ... *(izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* ...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Rekli ste nam da je radio u kuhinji, ili oko kuhinje...nisam siguran. Možete li da nam kažete tačno šta je radio, i od kada je to radio?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: On je došao kasnije. Mislim da je bio u kuhinji kada smo prešli u Blace. Vozio je zajedno sa Obrenom kombi, nekad jedan, nekad drugi, nekad su zajedno išli, ako je bilo potrebe. Po nabavku su išli obojica, nekad je on vozio, nekada drugi. Znači, bio je u Blacama, mislim da je tada stigao u Blace. Ili, možda, dan...ili koji dan pre...uglavnom, tu u Blacama je bio.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Moje sledeće pitanje je ovo, i molim vas da o tome pažljivo razmislite: da li je ta osoba ... *(izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* ... kao što ste rekli, čiji je nadimak ... *(izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* ... da li je ta osoba bila još uvek bila tamo, dok je Mitar još bio u Prelovu?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne, nije.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste sigurni u to?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je, u to vreme, kada je ta osoba bila takođe u okviru kuhinje, postojalo još neko vozilo, osim vozila koje ste opisali kao vozilo šumarskog preduzeća?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Stigao je još jedan auto kasnije, ne mogu se setiti kada, da li posle pola godine ili 3 meseca. Nije kombi, nego...nije TAM, kako bih vam objasnio...mali, to je kamionet, vozač, suvozač, pozadi klupa na sedišta, i pozadi ono kao kamion, malo neko...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ko je vozio to vozilo?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Vojinović i ... *(izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* ... su ga vozili.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je i to drugo vozilo bilo tamo, i da li su oba vozila bila na raspolaganju tada?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Jesu, pa su ih nekada naizmenično koristili, najviše kombi...više nego taj kamionet. Kamionet je više išao u nabavku, a kombi je više išao...

ADVOKAT DOMAZET: Hvala. Nemam drugih pitanja.

SUDIJA HANT: Jasno je da je u dodatnom ispitivanju bilo novog materijala, ako ste to hteli da kažete, gospodine Grum.

TUŽILAC GRUM: Da, časni Sude.

SUDIJA HANT: Ništa iz vašeg unakrsnog ispitivanja nije opravdanje za izvesna pitanja koja su se pojavila u dodatnom ispitivanju. Moramo da koristimo njegov

pseudonim. Da li je njegovo ime na spisku sa pseudonimima ili je u pitanju neko drugo ime?

TUŽILAC GRUM: To nije osoba na sa spiska...Nisam siguran da li je to ta osoba ili ne.

SUDIJA HANT: U transkriptu je, nažalost, napisano na isti način, tako da ne znam da li je ili nije u pitanju neka druga osoba.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, da li bi trebalo da koristim pseudonim kada govorim o toj osobi...

SUDIJA HANT: Da li vi želite da postavite pitanje o osobi VGD-14?

TUŽILAC GRUM: To je osoba o kojoj je u svom iskazu govorio Optuženi. Ništa ne znam...Nisam siguran da li je to ista osoba ... *(izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* ... Ovaj svedok kaže da je to druga osoba, a ne ona sa kojom smo saradivali, i za koju smo zainteresovani.

SUDIJA HANT: Možete da nastavite, i da postavite pitanja o toj osobi. To svakako nije pominjano u unakrsnom ispitivanju.

UNAKRSNO ISPITIVANJE: TUŽILAC GRUM

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine Simiću, gospodin Domazet vas je pre par trenutaka pitao: "Da li je postojalo još neko vozilo?", a vi ste odgovorili: "Stigao je još jedan auuto, kasnije. Nije bio kombi." Zašto ste pomislili da je gospodin Domazet govorio o kombiju?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ja sam hteo da opišem to vozilo. Kod nas ljudi ne znaju ni marke vozila, ni ...I sve što je tako kombinovano, znači, teret i putnici, to je kombi kod nas. Ako ste me razumeli dobro. Znači da to nije kombi kao onaj što je vozilo šumarstvo, za radnike, nego da je to kamiončić, mada bi kod nas, možda, svi kazali da je to kombi. To je kombinacija putnici i neki mali, teretni deo.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, ono što vi u svom iskazu danas tvrdite je da, kada je gospodin Domazet rekao "vozilo", vi ste automatski pomislili na "kombi" jer svi u vašem kraju misle da se, kada se govori o takvom vozilu, radi o kombiju. Da li to ono što želite da kažete?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne svi, ali 90 posto bi pomislilo...kada bi to videli, kazali bi da je to neki kombi, za razliku od pravog kombija koga smo prvo pominjali. Ako sam bio jasan.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je iko ko je na bilo koji način povezan sa ovim predmetom razgovarao sa vama o kombiju u Prelovu? Da li vam je bio ko išta rekao o bilo kakvom kombiju?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Nema potrebe, ja sam to vozilo svakodnevno viđao.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodin Domazet vas je, takođe, pitao o osobi koja se zove Šušnjar, o kome ste govorili u svom svedočenju. Da li ste 27. jula 2000. godine dali izjavu gospodinu Tanaskoviću u vezi sa onim što znate o ovom predmetu?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Jesam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I tada ste znali da je već pokrenut sudski postupak o tom slučaju, i da vaša izjava može biti upotrebljena u tom postupku, zar ne?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I vi ste gospodinu Tanaskoviću rekli sve što ste znali u vezi sa ovim predmetom, zar ne?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne znam da li sam mu rekao sve, ali ta izjava i ovo danas što sam rekao je sve.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste gospodinu Tanaskoviću rekli istinu?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodin Tanasković vam je, nakon što ste dali tu izjavu, dao priliku priliku da je najpre pročitate, a zatim i da je potpišete? Da li je to tačno?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I u toj izjavi, vi ni u jednom trenutku niste pomenuli da je osoba po imenu Šušnjar radila sa vama u Prelovu, zar ne?

SVEDOK SIMIĆ – ODGOVOR: Ne, nisam ja pomenuo još ni 150 ljudi koji su bili. Ja sam rekao to, možda je to njemu bilo dovoljno, ne znam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Hvala vam, gospodine Simiću.

TUŽILAC GRUM: Da li mogu da dobijem potvrdu advokata Odbrane da ime gospodina Šušnjara nije spominjano u izjavi?

SUDIJA HANT: Da. Izvolite, gospodine Domazet.

ADVOKAT DOMAZET: Da, časni Sude, to je tačno, ali da izjava je data 4. septembra, a ne 27. jula.

TUŽILAC GRUM: Izvinjavam se.

ADVOKAT DOMAZET: Da. Uredu je.

SUDIJA HANT: Dakle, da li ste se usaglasili po pitanju datuma izjave?

TUŽILAC GRUM: Da, časni Sude, 4. septembar 2000. godine?

ADVOKAT DOMAZET: Da, 4. septembar 2000. godine.

TUŽILAC GRUM: Još jednom se izvinjavam.

SUDIJA HANT: Uredu je. Gospodine Domazet, da li se slažete da to ime nije spomenuto u izjavi ovog svedoka?

ADVOKAT DOMAZET: Da, da. Slažem se, časni Sude.

SUDIJA HANT: Puno vam se zahvaljujem. Da li biste želeli da svedoku postavite još neka dodatna pitanja u vezi sa ovim?

ADVOKAT DOMAZET: Ne, časni Sude.

SUDIJA HANT: Gospodine, hvala vam što ste došli da svedočite. Sada možete da idete.

SVEDOK SIMIĆ: Hvala i vama.

SUDIJA HANT: Gospođo, molim vas da pročitate svečanu izjavu koju vam je upravo dao sudski poslužitelj.

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ: Svečano izjavljujem da ću govoriti istinu, celu istinu, i ništa osim istine.

SUDIJA HANT: Gospođo, molim vas sedite.

GLAVNO ISPITIVANJE: ADVOKAT DOMAZET

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dobar dan, gospođo Vasiljević.

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Dobar dan.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ja ću vam postavljati pitanja, ali vas molim da uvek sačekate kraj prevoda, pa da zatim odgovorite, da bih ja mogao da sačekam i postavim sledeće pitanje, obzirom da govorimo istim jezik, a zbog prevodioca. Molim vas da o tome vodite računa.

prevodioci: Prevodilačka kabina daje na znanje da svedok nema načina da zna kada je završen prevod. Ekran pred svedokom nije uključen.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gospođu Vasiljević, da li imate uključen monitor?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Nemam, nemam. Ovde nije uključeno ništa.

ADVOKAT DOMAZET: Ja bih molio da se uključi monitor da bi, eventualno, po tome mogla da zaključi da je prevod završen.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gospođu Vasiljević, hoćete nam reći gde ste i kada rođeni?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja sam rođena 4. jula 1956. godine, selo Pozačići. Od oca Miloša i majke Milene.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li to selo u opštini Višegrad?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Jeste, opština Višegrad.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gde ste učili školu i koju vrstu škole?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Završila sam srednju trgovaču školu, "ŠUP", "Škola učenika u privredi", u Višegradu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Koje godine, ako se sećate, gospođu Vasiljević?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: 1974. godine.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Šta ste posle toga radili?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Posle sam radila svoj posao u trgovini. I danas to radim.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Vi ste supruga gospodina Mitra Vasiljevića. Kada ste se venčali?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, ja sam supruga Mitra Vasiljevića. Venčali smo se februara 1978. godine.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste od tada počeli da živiet zajedno, ili je to bilo nešto pre venčanja?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne. Tada smo počeli da živimo zajedno, ne pre.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gde ste tada živeli, gospođu Vasiljević?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja i Mitar smo tada živeli u jednoj manjoj kući u Višegradu, koju je njegov otac kupio. Kasnije smo pravili našu novu kuću, negde 1980. godine, osamdeset i neke godine. Tada smo počeli da pravimo kući, i nismo je još do danas završili skroz.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ponoviću pitanje jer vas nisu, izgleda, prevodioci dobro razumeli. Kuću u kojoj ste stanovali, rekli ste da ju je kupio otac Vasiljević Mitra, i da ste u njoj stanovali?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Jeste.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A negde osamdesetih godina ste počeli da zidate novu kuću koji još niste sasvim završili. Jesam li vas dobro razumeo?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Jeste. Negde osamdesetih godina smo počeli da pravimo novu kuću, i danas-dan nije završena, čitava.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: U kojoj se to ulivi nalazi, u Višegradu?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: To je ulica vojvode Stepe, a nekadašnja Peta sandžačka ulica.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li to ulica koja predstavlja glavni put iz centra Višegrada prema Prelovu, a pre toga Sasama i Banji?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, to je glavna ulica koja ide prema Višegradskoj Banji, Prelovu. Druge ulice nema.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li su i ova stara kuća o kojoj govorite, i nova koju ste zidali, jedna uz drugu ili ne?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Stara kuća...Stara kuća i nova kuća su desetak metara jedna od druge.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Još nam kažete, samo, o vašoj deci. Kada su rođena vaša deca?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ćerka Marina je rođena 1980. godine, 14. jula, a sin Nikola 7. avgusta 1988. godine.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: U 1992. godini, jeste li živeli u toj staroj kući o kojoj ste govorili, u Ulici vojvode Stepe, sa porodicom?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. 1992. godine živeli smo u staroj kući koju smo ranije imali, jer ova nije bila opremljena. Tek je 1999. godine bila useljiva nova kuća naša.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ja vas molim da se prisetite vremena iz 1992. godine, marta i aprila te godine, i da se setite gde ste u to vreme bili.

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, 1992. godine, u martu...Znam da smo u aprilu bili u Užicu. Pobjegli smo iz Višegrada, pa smo se negde krajem aprila vratili iz Užica. Morali smo da bežimo jer su kuće gorele, i tako. Svi sa decom su odlazili iz grada.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete, gospodo Vasiljević, "morali smo", na koga ste mislili? Ko je sa vama, od vaše porodice, eventualno, još išao?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Otišli smo ja i moja deca, Marina i Nikola.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gde ste tačno otišli?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Otišli smo u Užice. To je bilo početkom aprila, kada smo otišli u Užice.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A kada ste malopre rekli, u vašem odgovoru, "svi su napuštali zbog paljenja kuća" ili tako nešto, na koje ste to mislili, svi? Ko je to, u to vreme, napuštao Višegrad?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: U to vreme napuštale su žene sa decom, zato što nisu smele tuda da se kreću ulicom, i tako.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hoćete li reći da je bilo nesigurno biti u Višegradu, u to vreme? Ili je bilo nešto drugo u pitanju? Ja vas molim da što ktače, ali ako možete da to objasnite?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, tada je bilo nesigurno da tamo budemo sa decom jer su muslimani pretili, zaustavljali su naše ljude, tukli ih. Dobro se sećam, na početku da su neke ljude zasretali i pretili im...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Pomenuli ste, na početku govora o ovoj temi, da su neke kuće gorele. Da li možete da objasnite čije su to kuće gorele? O čemu se tu radi?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, gorele su...Gorele su, mislim, kod Savića, Pecikoza, ne znam ni ja tačno.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Koje su nacionalnosti bili ti ljudi čije su kuće gorele?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Oni su bili srpske nacionalnosti.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Vaš suprug Mitar nije sa vama otišao u Užice, ako sam vas dobro razumeo?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, moj suprug Mitar nije. On je ostao kući.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jeste li taj odlazak uradili po dogovoru sa njim? Je li on odobrio odlazak vas i dece u Užice, u to vreme?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, on je odobrio da odemo mi...pošto nije sigurno u Višegradu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dok ste bili u Užicu, da li ste čuli da se nešto promenilo za to vreme, u Višegradu? U pogledu situacije koja je bila u Višegradu.

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, dok sam bila u Užicu sa decom...Mislim da je došao Užički korpus, dok smo mi bili tamo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jeste li vi napustili Višegrad pre nego što je došao Užički korpus, ili pošeo je došao Užički korpus? Mislim, kada ste otišli za Užice.

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Mi smo napustili Višegrad pre Užičkog korpusa.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Napomenuli ste da ste se vratili krajem aprila meseca. Da li je tada Užički korpus još bio u Užicu, pardon, u Višegradu?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Kad smo se vratili iz Užica, Užički korpus je bio...Mi smo se vratili, negde krajem aprila. Tada se još nalazio Užički korpus u Višegradu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se možete setiti kada ste se baš vratili iz Užica u Višegrad?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, vratila sam se u Višegrad sa decom 26. ili 27. aprila, ne znam ni ja tačno. Bio je Vaskrs, naš. Tada smo se vratili mi.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, vratili ste se u vreme pravoslavnog Uskrsa?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, u vreme pravoslavnog Uskrsa.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada ste se vratili iz Užica u vašu kuću, da li ste primetili, u blizini vaše kuće, neki vojni punkt?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Kada sam se vratila iz Užica bio je, nedaleko od naše kuće, vojni punkt koji je vojska držala. Tu se nalazi raskrsnica prema Omaru, i oni su tu bili.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, punkt se nalazio u vašoj ulici, ali na raskrsnici prema selu...?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Omar.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada ste rekli da je vojska držala taj punkt, na koju ste vojsku tu mislili?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: To je držao Užički korpus.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate da li se radilo o redovnoj vojsci ili rezervistima?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, to je bio Užički korpus.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste primetili da na tom punktu, u bilo kom trenutku, neko od ljudi iz Višegrada, a koje ste poznavali, rai, odnosno zaustavlja i legitimije ljude?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, niko nije bio od Višegrađana.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je, po vašem znanju, to ikada činio vaš suprug Mitar Vasiljević?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, nikada Mitar nije bio na punktu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Pre nego što je otišao Užički korpus, u to, negde, vreme, da li se sećate neke situacije da ste bili sa suprugom ispred kuće, ili u blizini tog punkta, a da je prolazila jedna žena sa porodicom, i da je između vas i njih bio kakav razgovor bio? Ali, ja ću moliti da se, pre toga, svedoku pokaže spisak zaštićenih svedoka i da pogleda pod imenom VGD-81. Da li je tu osobu sa članovima njene porodice videla u vreme dok je taj punkt postojao pored kuće, da prolazi i da razgovara sa njom ili njenim suprugom Mitrom? Pogledajte na VGD-81. Nemojte da kežete njeno ime, već samo da vidite o kojoj se osobi to radi.

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Nema, ovde, 81.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, nisam siguran koji spisak je pokazan svedoku. Ja sam pripremio spisak sa pseudonimima zaštićenih svedoka. Rado ću dozvoliti gospodinu Domazetu da ga koristi.

SUDIJA HANT: Gospodine Domazet, mislim da bi to bila dobra ideja. Mi smo vam još ranije predložili da koristite taj spisak.

TUŽILAC GRUM: Mislim da je svedoku pokazan dokazni predmet 22.1, zar ne?

SUDIJA HANT: Da li je to spisak koji je dat svedoku? Ne, nije. Nama treba dokazni predmet P164.

ADVOKAT DOMAZET: Radi se o svedocima Odbrane.

SUDIJA HANT: Mislim da nama treba dokazni predmet P164. Sada razumem kako je došlo do zabune.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, mogu li da predložim da svedokinji, umesto da joj pokazujemo imena koja nisu neophodna za njeno svedočenje, damo ovaj dokument...

SUDIJA HANT: Najbolje bi bilo da taj dokument pokažete gospodinu Domazetu. Trebalo bi da tom dokumentu dodelimo broj. Gospodine Grum, do kog broja smo došli na vašoj listi?

TUŽILAC GRUM: 106, časni Sude.

SUDIJA HANT: Uredu. Dokument će pod pečatom biti uveden u spis kao dokazni predmet P106.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gospođo Vasiljević, imate pred sobom ovaj spisak. Jeste li pogledali ime i prezime osobe koja je označena pored VGD-81? Ponoviću moje pitanje: da li, u vreme kada je taj punkt Užičkog korpusa bio blizu vaše luće, ikada ona sa porodicom prolazila tim punktom, i da ste bili vi i vaš suprug, i da ste ili vi ili on sa njima nešto razgovarali?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja poznajem ovu osobu, ali ja nikada nisam bila na punktu. Nemam pojma da li je prolazila, da li nije. A moguće je da smo

ja i moj muž bili u bašti, ali ja nikad nisam nju ni videla, ni izlazila pred nju. Ni ja ni moj muž.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li mogu da razumem da nikakav razgovor sa tom osobom nije vođen, da ste to videli ili primetili?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, nikada nismo vodili nikakav razgovor sa ovo osobom.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hvala. Tada, kada ste se vratili negde oko pravoslavnog Uskrsa, u Užice, Užički korpus je još bio u gradu. Kakva je tad bila situacija kada ste se vratili u Višegrad, u odnosu na situaciju kada ste otišli iz Višegrada u Užice?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, bila je mnogo bolja situacija nego ranije. Ranije nismo smeli da se krećemo ulicom, nismo ništa...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se odlazilo na posao? Da li su ljudi išli u svoja preduzeća?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja sam, lično, počela da radim negde u maju, u trgovini.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A, kažete mi sada, šta je bilo posle odlaska Užičkog korpusa? Šta je vaš suprug Mitar tada radio?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Moj suprug Mitar je posle odlaska Užičkog korpusa mobilisan, od Teritorijalne odbrane, i on je otišao u Prelovo u kuhinju, jer je, inače, bio kuvar i ugostitelj.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li on kao rezervista imao uniformu kod kuće, u to vreme?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Jeste.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kakva je to uniforma bila?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: To je bila uniforma JNA, SMB boje.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li tu uniformu odneo sa sobom kada je otišao u Prelovo?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Jeste.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste ga vi posećivali dok je bio u Prelovo, ili je on dolazio u Višegrad?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ja nikada nisam išla u Prelovo. On je povremeno dolazio. Na početku je dolazio dan-dva, pa onda, kasnije, malo ređe.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se dešavalo da dolazi i u večernjim satima, da prenoći u kući?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, dolazio je. Prevoza tada nije bilo, on se snalazio...verovatno je zaustavljao neki auto kad naiše, i tako dolazio.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, može li se reći da je više puta ili nekoliko puta dolazio i u večernjim satima, i ostajao je preko noći?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, dolazio je nekoliko puta uveče.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Organizovan prevoz tada nije imao, kao što ste mi rekli?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne, nije imao.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je on, uopšte, bio vozač? Da li je vozio, i da li je polagao vozački ispit?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, nikada nije polagao, niti je bio vozač.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A da li ste ikada imali vozilo?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, nikada nismo imali naše vozilo, nikada.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Tada kada je dolazio iz Prelova, da li je nosio tu uniformu koju je poneo od kuće?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, jeste. Nosio je uniformu koju je poneo sa sobom, od kuće.

SUDIJA HANT: Gospodine Domazet.

ADVOKAT DOMAZET: Da. Hvala vam.

SUDIJA HANT: Sud će da napravimo pauzu i da nastavimo zasedanje u 14.30.

(pauza)

SUDIJA HANT: Izvolite, gospodine Domazet.

ADVOKAT DOMAZET: Da. Hvala vam, časni Sude.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gospođo Vasiljević, nastavićemo tamo gde smo stali pre pauze za ručak. Govorili smo o vremenskom periodu za koji ste rekli da je vaš muž Mitar proveo u Prelovu. Da li se možete setiti koliki je taj vremenski period koji je vaš suprug proveo u Prelovu? Koliko je to otprilike, dana bilo, po vašem sećanju?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, otprilike, jedno desetak dana da je bio u Prelovu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada je došao kući u večernjim časovima, i ostajao, kako se sami rekli, koristio je prevoz. Kako se nalazio? Da li vam je nekada, ili u opšte, rekao ko ga je u tim prilikama dovezao?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Dolazio je, zavisi, nekada nekim autom...Jedanput mi je rekao da je došao sa Milanom, da ga je dovezao, ali ja nisam videla Milana. I kada je koji auto naišao, tako je dolazio.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kažete da se prevozio kolima, da ne znate koja, da je u jednoj prilici on vama rekao da je došao sa Milanom. Kojim Milanom, molim vas?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Milanom Lukićem.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li možete da se setite i odredite taj put kada vam je rekao da ga je dovezao Milan Lukić, da li je to bilo u početku njegovog boravka u Prelovu, u sredini ili na kraju, pred kraj tog njegovog boravka tamo?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: To je bilo negde krajem njegovog boravka u Prelovu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Zna li kako je došlo do toga da ne bude više u Prelovu?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja sam radila jedno vreme, jedno dva-tri dana, nije ga bilo. Ja sam se raspitivala gde bi mogla da bude Mitar. Meni su rekli da se nalazi u Uzamnici. Ja sam pitala: "Šta će gore, u Uzamnici?", oni su rekli da se nešto u komandi ljutio, da su trebali negde da ga prebace, negde da ide da nosi hranu, negde dalje. Njemu to nije odgovaralo, onda se nešto sa njima posvađao...Nemam pojma šta je bilo. Oni su ga smestili u Uzamnici, i on je gore štrajkovao glađu, i pio je tada. Jedanput sam sreća doktora Rašu, Vasiljević Rašu, on je meni objasnio da se on nalazi gore.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete da ste saznali da se nalazi tamo, i ovo što ste rekli da je štrajkovao glađu ili odbijao hranu, od koga ste to čuli? Da li od ovoga koga pominjete, ili još od nekoga, ili samo od njega? Da li možete da budete malo precizniji, i da objasnite od koga ste čuli ovo o čemu ste govorili?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, čula sam, tako, od doktora Raše, pričalo se da Mitare štrajkuje i da neće da primi hranu i tako. Onda, oni su morali...pošto kada pije, pio je nekoliko dana, tada ne može ni da jede, i onda, oni su otišli, najverovatnije, da mu daju infuziju. I tako, tu se zadržao jedno dva-tri dana.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada je reč o piću, gospođo Vasiljević, pitaću vas, to što se desilo, da li se i pre toga dešavalo da vaš suprug popije, popije više i da zbog toga ima zdravstvenih problema?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da. On je voleo nekada da popije, i to, naravno, nije bilo dobro za njega. Nekoliko dana je pio, onda kasnije nije jeo, tako da je dolazilo da mora i da se leči od alkohola.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li možete, onoliko koliko možete, da objasnite kakav je bio u tom stanju kada dosta popije i kada to traje?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, dobar je bio. Nije bio dobar za sebe zato što je dolazilo do toga da on posle nekoliko dana nije znao ni šta priča...buncao je, a za nas, porodično, bio je super. Nije nas maltretirao, nije ništa. Decu je obožavao, sviju nas...Samo što nije bilo dobro za njega.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete da nije bilo dobro za njega, a ne za nas, na šta tačno mislite? Kada kažete da nije dobro za njega, mislite na te posledice koje je imao ili na nešto drugo?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, nije...On nije bio agresivan, jedino što nije mogao da se izvuče iz toga zatp što je...Posle dva-tri dana ne može da jede, ne može...Jednostavno, ne zna šta priča, bunca...Tako da smo ga uvek morali voditi kod lekara i nešto...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada se, po vašem sećanju, prvi put lečio od toga, imajući u vidu rođenje vašeg prvog i drugog deteta? Da li je to bilo pre ili posle rođenja vaše ćerke koja je starija, je li tako?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: On se prvi put lečio negde između 1980. godine i, možda, 1985. ili 1986. godine, ne znam ni ja tačno.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate gde sve lečio?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, lečio se...Prvo se javimo ovde kod lekara, naravno, pošto je to manji grad i nemam nikakvih uslova, onda smo išli dalje. Nama je najbliže Užice. Tada je ležao osamdeset i neke, ja mislim, u Užicu, i lečio se od alkohola.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, one se lečio i bolnički, bolničkim ležanjem, i ambulantno, pregledima?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: U ovom periodu o kojem govorimo...o kojem smo malopre govрили, dakle, maj 1992. godine, kada je bio u Prelovu, je li ovo što ste čuli da je u Uzamnici bio u ovakvom stanju, je li to prvi put u tom, tada, periodu, da ima ovakav ispad?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. To je bilo prvi put.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Čini mi se da ste rekli da je, po vama, proveo dva-tri dana u Uzamnici. Da li ste za to vremenom mogli da ga posetite, odnosno, da li ste ga posetili?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne. Nisam ni znala dok mi nisu drugi rekli, zato što je dolazio dok nisam pitala gde je.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Možete li mi reći šta je bilo sa njim kada je izašao iz tog zatvora u Uzamnici?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, kada je izašao iz zatvora, on tada nije imao oružje. Ne znam ko ga je tačno rasporedio, on je tada čistio grad. Čistili su se izlozi jer su bili svi polupani. Ja sam, tada, na trgu radila u robnoj kući. Prvo sam ja čistila, pa svi ostali, jer su svi izlozi bili polupani, i stakla...Čak je bilo i stoke po ulicama, i tako...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, po vama, po izlasku iz Uzamnice, on je počeo da organizuje čišćenje grada?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kažete da ga je neko odredio, ali ne znate ko. Da li znate ko ga je za to odredio?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne znam ko ga je odredio, najverovatnije neko...nemam pojma...u komandi. Ne znam.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Naveli ste, malopre, da od izlaska iz Uzamnice nije imao oružje. Da li vam je bilo poznato šta je bilo sa oružjem sa kojim je on bio zadužen?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, oni su njemu uzeli oružje pošto su videli u kakvom je stanju, naravno. Uzeli su mu, sigurno nije takav mogao nositi oružje.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, on je po izlasku iz Uzamnice, i kada je došao kući, bio bez oružja. To ste tada, pretpostavljam, videli i čuli.

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je, možda, narednih dana, posle toga, zadužio oružje, ili imao neko oružje?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, ne znam. Ne mogu da se setim da li je imao oružje. Mislim, ne....

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je vaš odgovor ne, ili niste sigurni, ili niste videli? Možete li da budete precizniji?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne znam.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Vi ste radili u nekoj trgovini, kažete u centru grada?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: I kažete da ne samo da ste ga vidali, nego da ste i vi učestvovali u čišćenju tog grada?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Učestvovali smo svi, bez obzira na naciju, na pol...I žene i muškarci, i Srbi i Muslimani, svi.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je...Odnosno, tada, u tim prilikama kada ste ga videli, kako je bio obučen?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: On je nosio...obično je nosio sivo-maslinastu uniformu, ili pantalone sivo-maslinaste i neku majicu svoju, ili nešto...Imao je onu crvenu traku preko ruke...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je tada, u tim prilikama, u bilo kojoj prilici kada je rukovodio čišćenjem grada, imao neko oružje?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne. Nije nikakvo imao oružje.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je u to vreme, možda, kod kuće imao neko oružje?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ja se ne sećam da je imao oružje ikakvo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Rekli ste, malopre, da su u tim akcijama mnogi učestvovali...u akcijama čišćenja, pa vas molim da mi malo to detaljnije objasnite. Da li su ljudi čistili ispred svojih prodavnica i kuća i, eventualno, frugih? Dakle, kako se...na koji način se to organizovalo?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, to se čistilo...Mi smo čistili ispred svoje prodavnice, svako je čistio ispred svoje radnje. To su bili izlozi polupani, tako da smo svi čistili ispred svojih radnja.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da vas pitam, pre nego što je ta akcija kojom je on rukovodio krenula, da li je bilo neke druge, bilo organizacije, ili preduzeća koje bi to radilo? Odnosno, da li se, uopšte, grad čistio?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne, ne. Nije bilo nikakvih organizacija za čišćenje grada, tako da su oni njega odredili da čisti grad, i, naravno, da su bili ljudi koji su radili sa njim.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste vi lično primetili, ili od nekoga čuli, da je bilo nekakvih problema u vezi sa tim čišćenjem? Da je bilo odbijanja nekog ili nekog primoravanja da u tome učestvuje i radi? Da li je bilo takvih nekakvih incidenata?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne. Nije on nikoga nagonio da mora da čisti. Svak' je čistio ispred svoje radnje, naravno da mu smeta smeće i otpad.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: U to vreme, dakle, vreme kada je vaš suprug bio u Uzamnici, da li se u to njegovoj porodici...da li je došlo do nekog smrtnog slučaja?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Poginuo mu je od ujaka sin. Pa, jedno dva-tri dana nismo znali tačno informacije, posle smo saznali. To je bilo negde, možda, oko 1. juna ili 2. juna. Ne znam ni ja tačno kada je poginuo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete da je to njegovog ujaka sin, da li se radi o...ujak je brat njegove majke, je li tako?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da. Poginuo je Željko Sikirić, čini mi se da je još neko poginuo sa njim, ne znam ni ja tačno, pet-šest ljudi. Tako da je Mitar malo više bio pogođen sa tim, pio je i tako...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gde je živio Željko Sikirić?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: On je živio u Vardištu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jesu li tu živeli i njegovi roditelji?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Imao je oca i majku, i nije više nikoga imao.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Šta je njegov otac u to vreme radio?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne razumem, čiji otac?

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Otac Željka Sikirića, dakle, Mitrov ujak.

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Nemam pojma šta je radio.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Mislim na profesiju, čime se bavio? Šta je...

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: On je imao svoju kafanu. Najverovatnije je radio tu, ja ne znam...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate, da li je u tom periodu Mitar odlazio kod njih da, po onim običajima koji vladaju, izjavi saučešće?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Naravno, naravno. Mitar je otišao da izjavi saučešće. On je bio strašno pogođen sa tim.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je to bilo pre sahrane Željka Sikirića?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pre sahrane. Kasnije smo išli na sahranu. Sahrana je bila negde 5. ili 6. juna, ne znam ni ja tačno. Išla sam ja sa njim. Ne znam tačno datum...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Vi ste išli, dakle, sa Mitrom na sahranu Željka Sikirića?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ako ne znate tačan datum, da li se sećate, možda, koji je dan u nedelji bio?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne znam. Čini mi se subota. Ne znam ni ja...baš. Subota.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kako je, gospođo Vasiljević, prema vašem sećanju, Željko Sikirić poginuo negde 1. ili 2, a kako kažete, bio sahranjen negde 5. ili 6. dakle više dana posle sahrane. Da li je to uobičajeno, i, ako nije, da li znate zbog čega je sahrana tako kasnila?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, sahrana je kasnila zato što...ne znam...Oni su poginuli, verovatno nisu mogli da ih pronađu. Daleko je to, negde,

bilo...ne znam, negde u šumi. Nemam pojam. Dok su to dobavili, dok...Bila su ratna dejstva, i tako...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, vi ste sa suprugom bili na toj sahrani, negde 5. ili 6. Pretpostavljate da je to subota. I posle toga se, verovatno, vratili u Višegrad.

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, posle toga smo se vratili u Višegrad. Mitar je malo više pio, nervirao se, i tako...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Šta se posle toga dešavalo, dakle, u danima posle toga? Da li posotjki nešto što bi posebno vezalo vašu pažnju da kažete u vezi onog kako se Mitar ponašao ili šta je radio?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, dan ili dva kasnije, ne znam ni ja, došao je kući sav rastrešen, buncao je, pričao nešto nepovezano. Pominjao je Stanka Pecikozu, pominjao je Milana Lukića...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Samo, molim vas...Da li mi se čini da ste rekli dan ili dva posle?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Mislim da je posle dan...tako...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Molim vas, u prevodu piše dva iil tri dana kasnije. To zaista nije rekla svedokinja, već je rekla dan ili dva. Samo malo. Uredu, možete nastaviti. Šta se to odigralo dan ili dva kasnije?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Dan ili dva. On je došao sav rastrešen. Pričao je nepovezane stvari, pominjao je nekog svog kolegu, njegovog sina. Ja sam ga molila da odspava, da se odmori. Nisam znala o čemu se radi. On je govorio da ide da to nešto prijavi. Ja sam pitala: "O čemu se radi?", on je pominjao nekog svog kolegu, Meho, čini mi se da se zvao. I to večer je mu nisam dala da ide jer je bio sav rastrešen, pričao je nešto nepovezano.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: I je li to večer ostao kod kuće?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da. One je to večer ostao kod kuće. Ja sam ga molila da se smiri, i da to sve bude...On je rekao da mora da ide. Ja sam pitala: "A gde ćeš da ideš?" On je rekao da ide da to prijavi kod Tomića koji je bio u SUP-u. Međutim, to večer nije otišao. Sutradan smo ustali, i on je otišao i rekao mi je da ide da prijavi taj slučaj.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je sutradan i otišao?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, ujutru je ustao i otišao je. Nije dolazio do mraka. Naravno da je otišao da prijavi.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Tog dana je, kažete, došao tek uveče?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, došao je tek uveče kasno.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kako je tad izgledao? Da li ste imali utisak da je pio, možda, ili nije?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da, pio je. Bio je, isto, rastrešen. To ga je pogodilo. Bilo mu je žao kolege sa kojim je radio godinama. To je bio neki stariji čovek. Sećam se dobro, kada je bio Nikoli rođendan, dolazio je on i ostale kolege, bilo ih je puno.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada govorite o tom kolegi, na koga mislite?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: On je pominjao Mehu. Ne znam sad kako se tačno prezivao...Džafić, mislim, ne znam ni ja tačno.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jeste li vi lično poznavali tog Mehu Džafića?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da. Poznavala sam sve njegove kolege, ne samo Mehu. Poznavala sam sve.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Možete li nam reći u kakvim odnosima sa njim je bio, tokom perioda kada su zajedno radili ?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: U super odnosima. Meho je dolazio kod nas. Dovožio je Mitra više puta, kao i ostale kolege, sve sa autom. Imao je, tada, čini mi se, belog fiću, taj Meho. Svi su bili kada je bilo neko slavlje kod nas, neki rođendan ili nešto...Sve kolege su dolazile. Bez obira na nacionalnost. Čak je više bilo muslimana kada je Nikoli bio rođenda, i slavlje, nego naših.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li vam je poznato da li se ikada sa tim Mehom Džafićem zamerio ili bio u nekim lošim odnosima?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne. Nikada u životu se nije svađao sa kolegama.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Čak ni onda kada bi dosta popio, da li je to tako?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne. Mitar nikada nije...samo je bio zabavan kada popije, i nije bilo dobro za njega. Za sve ostale je bilo super, jer dokle god je imao koji dinar, on bi ostao sa njima i pio. Čak bi ih posle toga doveo i kući, da probaju pršutu, da piju rakiju, da sedi sa njima...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Pomenuli ste, malopre, gospodo Vasilejvić, prezime Tomić. Ko je to bio?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Tomić...On je bio načelnik ili ...načelnik SUP-a, čini mi se. To je bio jedan naš komšija, i on je otišao kod njega, i sve mu ispričao šta mu se desilo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate njegovog imena?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Tomić Dragan. Tomić Dragan.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Obzirom da je bio komšija i da ste ga znali, kako ste njega cenili kao čoveka ili policajca?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Znao ga je ceo Višegrad. Bio je vrlo, vrlo dobar čovek. Znali su ga svi.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li vam je poznato šta je bilo sa njim?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Mislim da je Dragan poginuo, da li u junu ili julu...Ne znam kada.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Te iste godien ili neke druge?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Iste godine je poginuo, samo ne znam datum kada je poginuo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ovo, gospodo Vasiljević, o čemu ste govorili, je negde junu mesec, obinom na vreme koje ste opredelili kao vreme sahrane, i dan-dva iza toga ovo što vam je pričao. Dakle, neko vreme u prvoj polovini juna. Sećate li se šta je nadalje, tih narednih dana radio vaš suprug Mitar? Da li je...

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Mitar je i dalje...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Molim vas, samo da završim. Samo...izvinite. Da li je i dalje sprovodio ovu akciju čišćenja grada?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da, da, i dalje je čistio grad. Bilo je sve uredno i čisto. Nije samo on. Radili su...ko je god poželeo da bude čisto i uredno.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: I da li je grad stvarno bio čist posle toga?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Grad je bio prvao čist posle svega toga.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Do kada je Mitar obavljao ovaj posao?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Mitar je obavljao taj posao negde do...dok nije polomio nogu. On je polomio nogu negde...Polomio je nogu...kad mi je javio, to je bilo 14. juna. Bila je nedelja. Ja sam bila slobodna kod kuće, nisam radila. Bilo je naveče, onako, možda 7 ili 8 sati. Ujak me zove iz Vardišta, kaže: "Evo, tu je Mitar. Polomio je nogu." Povezao ga sanitet. Ja sam pitala da li je to tačno, a on je rekao da je tačno i da su svratili neki ljudi što su bili sa njim, ne znam, vozač i još neko ko je bio sa njim. To je bilo, negde, 14. juna. Bio je naš praznik.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete praznik, mislite li na državni praznik ili verski praznik?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Bio je verski praznik. Sveta trojica.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada ste rekli, gospodo Vasiljević, da vas je zvao njegov ujak iz Vardišta, na koga ste to mislili?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Zvao je ujak Sikirić Dobrivoje. On je rekao da ga vozi Savić, vozač, da je dao cebe da ga pokriju jer je bilo hladno, da je negde u gradu polomio nogu. Kasnije sam saznala gde i kako je to sve bilo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, niko pre toga vam nije javio da se to desilo i da je on polomio nogu?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne. Ujak me je njegov zvao i tačno mi je on rekao.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Možete li mi reći šta ste malopre mislili, kada ste rekli da je on zvao...nešto ste rekli da li "samo je to" ili "samo to"? Zbog čega ste tako nešto izjavili? Zašto ste pitali da li je to tačno?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, ja sam pitala ujku da li je to tačno da je baš slomio nogu, ili nešto drugo. On je rekao da je tačno da je polomio nogu, i rekao je ko ga vozi, da mu je hladno, da mu je dao cebe, i tako...Da su svratili, da im je dao sok ujku, i tako...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da niste sumnjali da je neka teža povreda od te, pa zbog toga da ste mislili da ujak govori nešto drugo? Da li je to bila svrha takvog vašeg pitanja?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ja sam mislila da li je baš tako, tačno...On mi je rekao: "Ujko nikada nije lagao, i sada ti istinu govorim da je polomio nogu", da ga voze u Užice u bolnicu. Tada su ga odvezli, to veče.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jeste li ga obilazili za to vreme, dok je bio u bolnici?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, obavezno.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je u bolnici, po vašem znanju, bio i operisan?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Jeste, bio je operisan i nosio je teg od devet kilograma. On se nije mogao kretati.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada ste ga prvi put posetili, je li to bilo već posle operacije? Da li je već bio u sobi sa tim tegovima?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Jeste, jeste, jeste. Posle operacije, dan-dva, ja sam odmah otišla, posetila ga, kada su mu uradili to sve. Išla sam i kasnije.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Rekli ste da je teg od nekih devet kilograma bio vezan. Da li to znači da je bio potpuno nepokretan u krevetu, dakle, da nije mogao da ustaje ili da se kreće, za to vreme?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Bio mu je teg od devet kilograma koji je bio prevešen preko kreveta. Naravno da se nije mogao kretati.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li u takvom istom položaju bio za sve vreme dok je bio na ortopedskom odeljenju u to j bolnici?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, da. Bio je, ja mislim, na istežanju 21 dan.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Šta se posle toga desilo, poproteku tih 21 dana ili 3 nedelje, kada je završio tu vrstu lečenja? Da li je pušten kući?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne. On je tada doživeo neki nervni slom. Smestili su ga na nervno odeljenje. Tu je ležao još duže vreme, gde sam odlazila da ga obilazim.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li su vam dozvoljavali da ga vidite, obzirom da se radilo o nervnom odeljenju?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da, da. Obavezno su dozvoljavali. I tu je bio neko veme. Bio je, mislim, do...do jula. Pošto je pričao neke nepovezane stvari. Ja sam posle, na svoju inicijativu, tražila da ga otpustaju jer sam videla da stvarno nije znao ni šta priča, ni...Sve je nešto pričao nepovezano. Ja sam pitala doktora...Čini mi se da ga je lečio doktor Simić...da li je mogu takvog čoveka da vodim, ja imam dvoje dece kući. On je rekao: "Može, ali pod vašim nadzorom." Da ja vodim računa kada mu dajem lekove, i tako...On je sa gipsom na nozi, do vrha noge, izašao iz bolnice...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete da je prilikom tog izlaska imao gips do vrha noge, znači li to da mu je cela ta noga bila u gipsu?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Cela mu je ta noga bila u gipsu. Povremeno su, kasnije, kada je išao na kontrole...jedanput mu skratili dokolena, pa onda, ne znam, dole...Svaki put su mu pomalo skraćivali gips.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Samo malo unazad da se vratimo, gospođu Vasiljević. Vi ste ga posećivali i pre nego što je prebačen na nervno odeljenje.

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada govorite o ovim raznim, njegovim nepovezanim rečima, buncanjima, i ovome što se dešavalo da, po vama, govori nešto nepovezano, da li je to bilo i prilikom poseta, dok je još ležao na ortopediji, ili ne?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Nešto ne mogu da se setim...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da, možda, bolje objasnim pitanje. Da li ste primetili neko njegovo neadekvatno ponašanje, kada ste ga posećivali, dok je još ležao na ortopediji?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da. Primetila sam da sa njim, onako, nije nešto dobro. Tako da su i doktori videli da su mu otišli živci, da je dobio nervni slom, ne znam ni ja...I smestili su ga na nervno odeljenje.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li su se doktori žalili na to njegovo ponašanje, ili ponašanje prema drugim bolesnicima?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne znam. Nije mi poznato.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je u sobi u kojoj je bio on, bilo i drugih bolesnika?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Bilo je, naravno, i drugih bolesnika. Znam da mu je jedan naš, iz Višegrada, pomagao, dohvatao mu...On stvarno nije mogao ni hodati, ništa...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete, gospodo Vasilejvić, da je govorio nepovezano, i nešto bez smisla, da li se možete setiti nekih detalja, ili nečega?
SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Znam da je bio jedan musliman sa njim, u toj bolnici, ali mu ne znam ime i prezime. Ležao je jedan krevet do njega.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li vam je nešto poznato o njihovim, međusobnim, odnosima? Da li je tu bilo nekih problema? Da li vam je to, uopšte, poznato?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne znam. Ne sećam se.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da se ponovo vratim na ono što sam vas pitao. Da li se sećate nekih detalja, šta je to vaš suprug Mitar govorio, što ste vi ocenili da je potpuno bez smisla, ili nepovezano? Na osnovu čega ste zaključili da tu nešto nije u redu?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, ja sam osetila...Priča nešto bez veze, uopšte nema veze... "Ići ćemo ovde. Živećemo onde." Ja sam videla da to nešto nije uredu. Čak nije ni pitao za decu koju je obožavao. Uvek je pričao o njima, tada nije ni pitao ništa. Onda sam ja tražila da, na moju inicijativu, ide kući.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je to njegovo ponašanje bilo slično onome koje je imao posle većih pijanki i problema koje je imao, ili je nešto drugojačije bilo? Da li o tome možete nešto da kažete?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, jeste bilo, samo što je ovo bilo više...Bilo je sličnih takvih...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Rekli ste nam da ste ga izveli iz bolnice na svoj zahtev.

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li to znači da lekari nisu bili za to da on tada izade iz bolnice, a da ste vi to zahtevali?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne, ne. Lekari nisu dali, ali sam se ja potpisala da ga vodim kući jer je, stvarno, nepovezano pričao, nije znao ništa.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste vi i potpisali da na svoj rizik preuzimate da ga izvedete iz bolnice?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da, da. Ja sam potpisala da ide kući.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je još neko došao sa vama kada ste došli po njega da ga izvodite iz bolnice?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Došao je njegov ujak, Dobrivoje Sikirić. Mi smo ga izveli na moju inicijativu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: I gde ste ga odveli tada?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Odveli smo ga kući. Samo sam morala voditi računa da li pije lekove, šta pije...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li uzimao lekove?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da. Obavezno je uzimao lekove, pod mojim nadzorom.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: I da li se njegovo zdravstveno stanje, psihičko, mislim, popravljalo za to vreme kada je bio kod kuće?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Obavezno. Jeste, da, da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Na nozi je, u to vreme, imao gips, do kraja noge. Tako ste objasnili.

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Jeste, do kraja noge.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate koliko dugo je na nozi nosio taj gips?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, nosio je dugo...Išli smo na kontrole, možda svakih 15-20 dana, ne znam ni ja tačno koliko je...Tako da su...Doktor je rekao...kada je trebalo, skraćivali su i tako...Jedno vreme je bilo do kolena, onda za 15-20 dana su skraćivali...dok nije zacelilo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jeste li ga vodili na kontrole i ortopedu i lekarija koji su se bavili ovim nervnim, njegovim, bolestima?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da. I ortopedu i svim lekarima...mislim, kojim je trebao da ide, jer smo uvek imali kada treba na kontrolu da se javi.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gde su te kontrole obavljane?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Obavljane su u Užicu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je pre odlaska u Užice bilo potrebno da se javi na kontrolu u Višegradu?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da. Obavezno se u Višegradu javljao, pa su onda oni...daju nam uput i idemo u Užice, jer je tamo bio kada je stavljen gips.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, u Višegradu bi dobijali uput da se javite na pregled u Užicu, ako sam dobro razumeo?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Jeste, jeste.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate, i da li ste tada zapazili, u pogledu ovog preloma, kakav je to prelom imao vaš suprug Mitar?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, ja znam da je levu nogu lomio...Verujte, majke mi, ne znam kakva je. Da li je obe kosti slomio ili jednu, ne

znam tačno. Imali smo negde snimak, ali prilikom iseljavanja, negde smo to izgubili. Da sam znala za ovaj slučaj, ja bih to čuvala.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: To sam, upravo, hteo da vas pitam. Da li ste imali kod kuće snimke?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Sigurno...Sigurno smo imali snimke, ali smo mi, ovaj, preseljavali iz kuće, u novu kuću, tako da smo ih negde izgubili, najverovatnije.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Koliko dugo je, po vašem sećanju, trajalo to njegovo lečenje, odnosno oporavak od ovog loma?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Trajalo je dugo. Dugo je trajalo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete to, dugo, da li to znači više meseci?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da. Trajalo je više meseci. Više meseci je trajalo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: I kada se oporavio od toga, šta je tada radio?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne znam. Ne mogu da se setim šta je radio posle. Znam da je lomio nogu 1993. godine, ali...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Upravo to sam hteo da vas pitam. Objasnite mi, šta znate o tom drugom prelomu?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: On je ponovo polomio nogu 1993. godine, negde 6. maja. Istu tu nogu je polomio. Bili smo na slavi kod njegovog oca, i on se slučajno okliznuo, i polomio istu nogu, samo da li 3 santimetra niže, ili višičije...ne znam.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete 6. maj i slava, koja je to slava?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: To je Sveti Đorđe, 6. maja.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kod oca? Gde je otac Mitra Vasiljevića živeo?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: U selu Đurevići.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, taj drugi prelom je imao u Đurevićima, je li tako?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gde je prebačen na lečenje, odatle?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Isto. Prebačen je isto u Užice, samo što nije ponovo stavljao tegove jer je znao da ne treba da se mrda, i on se, onda, nije pomerao. Nije bilo potrebno da više uklapa nogu...kost u kost, šta ja znam...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li hoćete da kažete da je drugi put taj njegov boravak bio mnogo kraći nego prvi put?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da. Jeste. Mnogo kraći jer nije morao da ostane 21 dan, da drži onaj teg, nego je ostao u mirnom, kada je polomio nogu, i onda nije bilo potrebe da mu istežu nogu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je posle toga morao da se kreće uz pomoć štaka?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Obavezno, obavezno. Opet je bio gips, samo što nije bio onoliki ko prvi put. Isto je išao na kontrole. Posle svega toga je, 1993. godine, bio u banji. Prvi put nije bio u banji zato što nije radila banja.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete u banji, da li to mislite na rehabilitaciju?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da. Posle preloma je 1993. godine bio na rehabilitaciji. Sve kada se to saniralo, onda je otišao u banju.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je posle toga imao još neku ozbiljniju operaciju?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. 1994. godine je operisao kičmu u Beogradu. Negde, čini mi se, 16. juna 1994. godine. U Zemunu je operisao kičmu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li posle toga imao lečenje, odnosno rehabilitaciju?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. To je imao malo duži tretman u banji. Posle kontrola, oni su mu govorili da li treba više u banji ili manje. On je, sigurno, 20 dana...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li vam je poznato da li je posle toga, posle oporavka od te operacije, ikada došlo do nekog nesretnog ranjavanja?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Jeste. Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ako se sećate, objasnite o čemu se to radi?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Opet je bio ranjen u nogu, sasvim slučajno. Ja sam bila kod njegovih roditelja, u njegovom selu. Javili su mi da se nalazi na Sokolcu u bolnici. Tada je povredio srednji prst jedne noge, ne znam ni ja, tačno, koje.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Zna li na koji način je povređen?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja mislim da je otišao...Ne znam.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Odnosno, da li ga je neko drugi povredio, ili se sam povedio?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: On se sam povredio. Slučajno je uzeo pušku da je pomeri, da je skloni...Puška je opalila i pogodila ga u jedan prst noge.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gospodo Vasiljević, završiću sa ovom temom, i pitaću vas nešto drugo. Vi ste, na početku vašeg odgovora danas, rekli da ste završili trgovačku školu i da ste počeli da radite. Obzirom da su mnogi svedoci govorili o tome da su vas vidali gde ste radili, ja bih vas molio da, ukoliko se setite, navedete gde ste sve radili i, ukoliko možete, u kom to vremenskom periodu.

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja sam počela raditi kao stalni radnik. Na neodređeno sam radila 1985. godine. Radila sam u Prelovu, u Sasama, u svim delovima grada. Radila sam u Crnči, u Dušću, u robnoj kući, u svim UPI-jevim radnjama, gotovo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li možete neki redosled...interesuje me, naročito, vreme do 1992. godine. Dakle, je ovo što govorite period...o kome govorite period do 1992. godine. Gde ste sve radili?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Radila sam u Prelovu, Sasama, Crnči, Dušću, i po gradu u svim UPI-jevim radnjama.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada je reč i Sasama, da li ste poznavali čoveka pod imenom Mujo Halilović?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, dobro sam ga poznavala. Radila sam nedaleko od njegove kuće, možda 100-200 metara.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li nešto o njemu bliže znate, iz tog perioda?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Znam. Voleo je da pije. Uvek je ostajao u prodavnici, pio, pevao, veselio se. Uvek se javljao, pozdravljao me. Poznavala sam mu svu porodicu. Svrćao bi, ponekada, sa Mitrom, da popije. On je radio u "Terpentinu". Uvek je slavio Mitrov dan, kaže: "Da sam Srbin, zvao bih se Mitar." 8. novembra je rođen, nikada nije išao na posao tada, uvek nas je čašćavao u prodavnici.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: To kada kažete da je dolazio u prodavnicu, je li bio običaj da se i u prodavnici pije?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da. Uvek je čašćavao. Znao je, nekada, sa Mitrom da dođe, da popiju. I društvo, mislim, svo...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li to, takođe, mislite na prodavnicu?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: I u sasama, kada sam radila. Uvek bi posle posla došao, svratio u prodavnicu, dok mi ne zatvorimo prodavnicu. Mi smo malo duže radili, trgovci. On se uvek zadržavao, pio je do kraja.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Sećate se da je govorio da je rođen 8. novembra? 8. novembar je srpska slava, Mitrovdan. Dakle, imendan Mitra. Po tome...

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Nikada nije radio, uvek bi govorio: "Da sam Srbin, zvao bih se Mitar." Nikada nije radio na taj dan, bez obzira

koji je dan u sedmici. Ako je radni dan, nikada nije išao, uvek bi nas čašćavao čitav dan.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hoćete li mi nešto reći o Mitrovoj porodici, odnosno, da li je imao braću i sestre, i, ako jeste, koje, gde su živeli, da li su stariji ili mlađi od njega?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Mitar je bio najstarije dete u oca i majke. Imao je, posle, dve sestre mlađe od njega, i najmlađeg brata. Imao je jednu polusestru. Brat mu je živio u Beogradu, i danas živi...A sestre su...jedna u Prelove, jedna u Beogradu, jedna u Vardištu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Rekli ste jednu polusestru. Da li mu je to sestra, dakle, po ocu ili po majci?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Po ocu. Sestra po ocu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li to znači da je majku izgubio, ili se otac razveo od majke?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: On je majku izgubio kada je bio mali. Njegova majka ne nestala kada je Mitru bilo, možda, jedno osam godina. Ne znam ni ja tačno...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Otac se, dakle, ponovo oženio i ova jedna sestra je iz tog drugog braka sa ocem, ako sam dobro razumeo?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Jeste.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li ta njegova druga majka, odnosno maćeha, i danas, kao i otac, živa?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Jeste. Živa je i danas.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Sada bih vas nešto pitao o kumstvu porodice Vasiljević, u koju ste ušli udajom za Mitra, i porodice Lukić. Šta o tome vi znate?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Porodice Vasiljević i Lukić, ja mislim da su kumovi...to je kumstvo staro, možda, 100-200 godina, ne znam ni ja. Nikada se nije ni prekidalo. U našoj veri ne bi ni valjalo da se prekine, jer po nekom verovanju, mi...ako bi se nešto desilo porodici, ako prekineš kumstvo, sve računaš da si zbog toga...da se to desilo zbog toga, ili nešto...Obično kumstvo ide od oca, pa nasledi najstarije dete. A po običaju je muško dete. Jedino, ako baš nema nikoga od muškaraca, onda može i ženskinja da nastavi kumstvo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li to znači, gospodo Vasilejvić, u ovom konkretnom, vašem slučaju, u porodici vašeg supruga, da je kumstvo koje je preuzeo njegov otac Ljubo, po tradiciji trebalo da nastavi najstariji muškarac, upravo Mitar?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Upravo kod nas tako ide. Posle oca, uzima najstariji...muško dete, pa onda ide po starini.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A njegov mlađi brat, da li je on živeo u Višegradu?

SUDIJA HANT: Molim vas, ne zaboravite na prevod. Morate da pravite pauze između pitanja i odgovora.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Njegov brat za koga ste rekli da je mlađi brat, gde je on živeo?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Njegov mlađi brat je živeo u Beogradu, i danas živi. Čim je završio školu, otišao je u Beograd. Tamo živi i radi.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Pitao bih vas nešto o nekim ljudima iz te porodice Lukić, sa kojima je porodica Vasiljević bila kum. Pre svega, o Milanu Lukiću. Da li znate ko je Milan Lukić?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Znam zato što je njegov otac najstariji kum, naravno da smo u priči...Znam da ima četvoro dece, mada ih ja ni jednog ne poznajem, samo jednog sina znam. Kasnije, kada je nastupio ovaj rat, jednom ili dva puta sam videla Milana. Ranije ga nikada nisam videla, ne znam ni gde je bio. Sad, još ne znam...to dvoje dece, oni se negde na strani nalaze.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Molim vas. Ja vas molim da odgovarate na moja pitanja, jer ovako...vi ste nešto govorili što nisam ni ja najbolje razumeo, a verujem ni drugi. Ja vas molim da polako...pitanje po pitanje. Kada ste rekli: "Znam da je imao četvoro dece", na koga ste to mislili?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Kum sa kojim mi kumujemo, otac od Milana Lukića. Imao je više dece. Naravno, znam Milana, ali ga ranije nikada nisam videla, nisam...Kada smo pričali sa starim kumom koliko ima dece...Milana nikada nisam videla dok se nije zaratilo, nisam znala ni gde je, ni šta je. Mislim da sam ga videla dva, tri puta.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hvala. Dakle, ako vas razumem, kažete da Milana Lukića do rata niste videli, i da nije bio u Višegradu?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne. Nisam ga nikada videla ranije.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Molim vas, polako. Kada kažete do rata, da li mislite na ovaj period 1992. godine, o kojem smo razgovarali?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate kada ste ga tada prvi put videli, i u kojim prilikama ste ga vidali?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Videla sam ga jedanput kada je Mitar slomio nogu, došao je na pet minuta da ga poseti. Možda nekada kada pođe na posao, prolazi...i tako. Nikada nisam sa njim ni bil, ni sedela, ništa ...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li vam je poznato da li je vašu kuću dolazio do Mitrovog povređivanja u 1992. godini, na dan Svete Trojice?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, nije nikada dolazio kod nas pre.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Rekli ste nam malopre da vam je Mitar rekao da ga je jednom prilikom, pred kraj njegovog boravka u Prelovu, Milan Lukić prevezao do kuće. Da li je tom prilikom svraćao do kuće, i da li ste ga tada bar videli?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, to mi je samo Mitar ispričao, ja nisam...Ne. Mitar mi je ispričao, ali ja njega nisam lično videla. Najverovatnije sam radila, ili sam bila odsutna od kuće.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada vam je, nešto kasnije, Mitar pričao o nečemu što se dogodilo njegovom kolegi, što ste malo detaljnije objašnjavali, da li je tada pominjao Milana Lukića?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Mitar je samo pominjao...nešto je buncao, pričao... A ja nisam bila tu, niti znam šta je bilo. On kada je došao kući, meni je pričao...nepovezano nešto, da se radi nešto o njegovom kolegi i njegovom sinu, i tako...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li znate ko ga je tom prilikom dovezao kući?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne znam.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A da li vam je poznato, da ste lično videli ili čuli od Mitra...da li je posle toga, posle ovoga što ste sada rekli, do njegovog povređivanja i odlaska u Užičku bolnicu, viđao Milana Lukića?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne znam da li je Mitar...Možda na nekim svadbama, ili, možda na nekom veselju ili nešto...Ovako, nije kući dolazio.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Niste, izgleda, razumeli moje pitanje. Moje pitanje se odnosilo samo na period od onog dana kada je došao kući i pričao to što kažete da je malo buncao i pričao, do odlaska u Užičku bolnicu. Dakle, u tom periodu.

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne, ne. Nije mi poznato.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste poznavali Stanka Pecikozu?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Naravno da sam ga znala. Sve mi je napravio...vrata i prozore na kući. I komšija nam je bio. Jedan od najboljih ljudi u Višegradu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hoćete li nam reći šta je on? Čime se bavio?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: On je imao svoju privatnu radnju. Pravio je stolariju, sekao građu. Ne znam ni ja šta sve nije radio. Bio je strašan gazda, dobar čovek.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se vaš suprug družio sa njim, Mitar?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Družio se...On je prvo radio mesec dana...Nismo imali para da napravimo prozore i vrata na kući, on je nama to

radio. Mitar je to odrađivao radom kod njega. Jedno mesec dana, dva...ne znam ni ja tačno koliko.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hoćete da kažete da je Mitar radio kod njega, a u naknadu je dobio prozore i vrata za ovu kuću koju ste gradili?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Jeste. Pre rata nam je napravio balkonska vrata i prozore, i još je nešto trebalo da napravi, međutim, on je poginuo i nije nam sve napravio. Posle je njegov sin...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Šta je to njegov sin...

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Posle je trebalo...Stanko nam je pre rata napravio prozore, balkon, sve...vrata neka ulazna...Trebalo nam je ulazna vrata, vanjska, da napravi, međutim, on je poginuo. Posle nam je njegov Mirko napravio vrata, kada je on poginuo...naravno...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li znate...da li ste čuli kako je to poginuo?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, ne znam tačno kako je poginuo. Znam da ga je neko ubio, nemam pojma...Da su ga našli negde u autu...ne znam. Ne znam tačno kako je...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je, one večeri kada je Mitar došao i govorio o Mehi i ovom ostalom, da li je tada spominjao i Stanka Pecikozu? Da li se toga, možda, sećate?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Trebao je...Mitar ga sreo negde u gradu...gde, ne znam ni ja, Stanka, i rekao je da mu treba Milan. I oni su pošli prema "Vilinoj vlasi" da traže Milana. Tako da su skupa otišli u Banju, i odozdo se Mitar vratio...ne znam s kim, i tako...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: To ste saznali od Mitra, iz njegovog pričanja?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da, da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li vam je poznato da je Stanko Pecikoza kojeg ste opisali kao veoma imućnog i dobrog privrednika, bio osoba koja je zapošljavala svoje komšije muslimane, i štitio ih?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Radili su kod njega i Srbi i muslimani. Ko god je hteo da radi, mogao je kod njega da zaradi, da ima da preživi.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Vratću se samo... nekoliko detalja o Milanu Lukiću. Da li vam je poznato da je vaš Mitar bio njemu svedok na venčanju? Da li je to vama poznato?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. On je u prolazu...Pošto je Mitar najstarije dete, po nekakvom našem verovanju ne bi trebalo da se promeni kumstvo. Moje je svekar bio daleko na selu, bolestan, i on je sreo Mitra i, naravno, da bi njega uzeo za kuma, ne bi...I Mitar je...Ja nisam prisustvovala, ne znam ni kada je to bilo.

Mitar je njega... sa još nekim svedokom, ne znam ko je bio, venčao. To je bilo na 10-15 minuta, ne znam.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jeste li vi to čuli posle venčanja, ili vam je rečeno pre toga?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja sam to čula posle venčanja jer kumstvo, po našem nekom verovanju, u našoj naciji, nikada se ne odbija. Bez obzira ko je, šta je, nikada se nije odbio kum.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jeste li čuli ko je sve prisustvovao tome?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne znam. Nisam u toku.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li vam je Mitar o tome nešto pričao?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne sećam se ništa.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li vam je poznato da je, negde kasnije, Mitar krstio njegovo dete? I da li ste, ukoliko se to odigralo, vi tome prisustvovali?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. To je dete kršteno sedmi, osmi...1996. ili 1997. godine... nje znam ni ja koje godine.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste i vi tome prisustvovali?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne. Samo Mitar i deca, jer sam ja radila.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je samo to bio razlog što niste prisustvovali?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Nije se tada moglo izostajati sa posla, nije bio dovoljan broj radnika i tako...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li to znači da je to bio neki radni dan?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste poznavali, u tom vremenu, nekog ko je nosio isto ime kao vaš muž Mitar, samo što se prezivao Knežević?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Kada sam radila u Prelovu, on je bio odozdo rodom...Lično ga nisam nikada videla, ali odnekuda se pojavio u ratu...Pre rata ga nisam viđala. U ratu se pojavio, odakle je došao, ne znam. Imao je ovako...Možda u prolazu, kada sam na posao išla...Imao je neku veliku šubaru, imao je bradu, bio je bez jednog oka. Ovako, naizgled, je izgledao vrlo, vrlo strašno, zato sam ga i zapazila. A ne znam gde je bio, samo znam da je za vreme rata odnekud došao, ne znam...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste, pored toga, od bilo koga čuli za njega, da je nešto radio što je bilo nedozvoljeno?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, čula sam ali nisam videla. Nisam videla, a čula sam da je mnoge stvari radio koje nije trebalo raditi.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Potpuno je jasno da niste videli, ali da li možete da kažete šta ste, u pogledu toga, čuli?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Čula sam da je učestvovao u paljenju kuća, ali ja nisam bila tu, ne znam...Nisam videla. Ružne neke stvari, ali ja se ne sećam šta je radio.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete ružne stvari, da li možete da...Ovo ste rekli da se ne sećate, da li se to na to odnosi?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, čula sam od naroda da je svašta nešto radio, ali...Ne mogu se setiti sve što je radio.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je u to vreme bilo i drugih vojnika, odnosno, paravojske, dakle, nezvanične vojske, koji su radili ...da ste čuli tako ružne stvari, kako ste upotrebili termin?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Čula sam...čula sam da je bila paravojska, ali ne znam ko je bio i šta je bio .

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je Mitar Knežević bio jedan od tih, po onome što ste čuli ili videli?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Sem tog imena koje je imao kao i vaš suprug, da li je bilo čime ličio na vašeg supruga?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne. On je nosio bradu, imao je neku veliku kapu, crnu, da li je to...šubara, kako se zove. Nije imao oko, onda je imao nadimak Četnik, i tako...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada ste pomenuli šešir, da li je vaš suprug imao neki šešir koji bi povremeno nosio?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, možda nekada neki manji šešir, ali ne znam da ga je nosio. Možda nekada, neki manji šešir, ali nije mu to da svaki dan nosi. Nije svaki dan nosio.

SUDIJA HANT: Gospodine Domazet, predlažem da svedokinju pitate kakog je oblika bio šešir koji je nosio Mitar Knežević. Mislim da sam ja razumeo kakav je to krzneni šešir bio, ali mislim da bi to trebalo da pojasnimo zbog zapisnika.

ADVOKAT DOMAZET: Hvala vam, časni Sude.

SUDIJA HANT: Taj krzneni šešir nije ni nalik na one šešire koji su nam do sada opisivani, u tome je problem. Zbog toga mislim da bi to trebalo da se pojasni za zapisnik.

ADVOKAT DOMAZET: Da.

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: On je nosio šubaru. To je imalo neki znak, ne znam ni ja kakav...da vam objasnim.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Objasnite Sudu šta je to šubara. Kakva je to vrsta, da ne kažem šešira, već kape?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, to je nešto duže, veće...na glavi. Vrne boje. Ima neke oznake na njemu.

SUDIJA HANT: Gospodine Domazet, mislim da moramo da saznamo da li taj šešir ima obod? Mislim da nema obod, ali to bi trebalo da se pojasni.

ADVOKAT DOMAZET: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ta šubara koju ste videli na glavi Mitra Kneževića, da li ima obod?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, ta šubara može da se nosi duže, a može i da se savije, da...Ne znam kako da vam objasnim.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Evo, ovako da pokušamo: obod je ono što postoji na šeširima, većim ili manjim. Da li šubara takav obod ima ili ne?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Verujte, ne znam. Znam...Zna se šta je šubara.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Vi, možda, znate ali, ako neko u sali možda ne zna, možete li vi to da objasnite? Koja je razlika između šubare i onoga što mi zovemo šešir?

SVEDOKINJA VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Šubara je nešto ogromnije, duže, višičije. Naravno da ima podno...Ona može da se produži, ili da se smanji, pa da ima kao obod...

SUDIJA HANT: Gospodine Domazet, ne znam da li vaša svedokinja ima umetničkog dara, ali bi, možda, bilo najbolje da ona to nacрта. Koliko sam ja shvatio, a možda grešim, šubara podseća na rusku kapu, i ima preklop kojim se mogu prekriti uši, ali nema obod. Mislim da bi najbolje bilo da to razjasnimo sutra ujutru. Sada ćemo prekinuti zasedanje i nastaviti ga sutra ujutru, u 9.30.

